

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 13ης Δεκεμβρίου 2016*

«ΕΚΤ — Προσωπικό της ΕΚΤ — Προσωρινώς απασχολούμενοι — Περιορισμός της μέγιστης διάρκειας παροχής υπηρεσιών από έναν και τον αυτό προσωρινώς απασχολούμενο υπάλληλο —

Προσφυγή ακυρώσεως — Πράξη υποκείμενη σε προσφυγή — Άμεσος και ατομικός επηρεασμός — Έννομο συμφέρον — Προθεσμία ασκήσεως προσφυγής — Παραδεκτό — Παράλειψη ενημερώσεως της προσφεύγουσας συνδικαλιστικής οργανώσεως και διαβουλεύσεως με αυτήν — Εξωσυμβατική ευθύνη»

Στην υπόθεση T-713/14,

Organisation des salariés auprès des institutions européennes et internationales en République fédérale d'Allemagne (IPSO), με έδρα την Φρανκφούρτη επί του Μάιν (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον L. Levi, δικηγόρο,

προσφεύγουσα-ενάγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ), εκπροσωπούμενης αρχικώς από τις B. Ehlers, I. Köpfer και M. López Torres, στη συνέχεια, από την B. Ehlers και τους P. Pfeifhofer και F. Malfrère, επικουρούμενους από τον B. Wägenbaur, δικηγόρο,

καθής-εναγομένης,

με αντικείμενο, αφενός, αίτημα δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ περί ακυρώσεως της πράξεως της εκτελεστικής επιτροπής της ΕΚΤ, της 20ής Μαΐου 2014, περί περιορισμού σε δύο έτη της μέγιστης διάρκειας κατά την οποία η ΕΚΤ θα μπορεί να χρησιμοποιεί τις υπηρεσίες ενός και του αυτού προσωρινώς απασχολούμενου υπαλλήλου που είναι επιφορτισμένος με καθήκοντα γραμματειακής και διοικητικής φύσεως και, αφετέρου, αίτημα δυνάμει του άρθρου 268 ΣΛΕΕ περί επιδικάσεως αποζημιώσεως για την προκληθείσα ηθική βλάβη,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kanninen, πρόεδρο, I. Pelikánová και E. Buttigieg (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: G. Predonzani, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 2ας Ιουνίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Η προσφεύγουσα, ήτοι η Οργάνωση υπαλλήλων ευρωπαϊκών και διεθνών οργάνων στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (International and European Public Services Organisation, IPSO), είναι επαγγελματική συνδικαλιστική οργάνωση η οποία, βάσει του καταστατικού της, εκπροσωπεί τα συμφέροντα των απασχολούμενων από ή των εργαζομένων για διεθνείς και ευρωπαϊκούς οργανισμούς που έχουν την έδρα τους στη Γερμανία.
- 2 Στις 3 Ιουλίου 2008, η προσφεύγουσα και η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) υπέγραψαν συμφωνία-πλαίσιο με την ονομασία «Πρωτόκολλο συμφωνίας μεταξύ της [ΕΚΤ] και [της IPSO] για την αναγνώριση, την ανταλλαγή πληροφοριών και τη διαβούλευση», η οποία συμπληρώθηκε με προσθήκη της 23ης Μαρτίου 2011 (στο εξής: συμφωνία-πλαίσιο).
- 3 Η συμφωνία-πλαίσιο προβλέπει στο σημείο 2 τους τρόπους ενημερώσεως, έγκαιρης παρεμβάσεως της IPSO και διαβουλεύσεως με αυτήν όσον αφορά μέτρα που μπορούν να επηρεάσουν την κατάσταση ή τα συμφέροντα του προσωπικού της ΕΚΤ.
- 4 Με πρωτοβουλία της προσφεύγουσας, η ΕΚΤ άρχισε με αυτήν συζητήσεις όσον αφορά την κατάσταση των προσωρινώς απασχολούμενων στην ΕΚΤ.
- 5 Κατά τη συνεδρίαση της 29ης Ιανουαρίου 2014, συμφωνήθηκε μεταξύ των μερών, με πρωτοβουλία ενός μέλους της εκτελεστικής επιτροπής της ΕΚΤ υπεύθυνου για τα ζητήματα του προσωπικού, η δημιουργία ομάδας εργασίας για τα θέματα που αφορούν τους προσωρινώς απασχολούμενους (στο εξής: ομάδα εργασίας). Τα μέρη δεσμεύθηκαν να υποβάλουν στο εν λόγω μέλος της εκτελεστικής επιτροπής έκθεση με τα πορίσματα στα οποία θα κατέληγαν κατόπιν των συζητήσεων αυτών.
- 6 Διάφορες άλλες συναντήσεις της ομάδας εργασίας σχετικά με το ζήτημα των προσωρινώς απασχολούμενων έλαβαν χώρα μεταξύ της προσφεύγουσας και της ΕΚΤ, εκπροσωπούμενης από μέλη της Γενικής Διευθύνσεως (ΓΔ) «Ανθρώπινο δυναμικό, προϋπολογισμός και οργάνωση», μεταξύ της 18ης Φεβρουαρίου 2014 και της 5ης Δεκεμβρίου 2014 και εξακολούθησαν να πραγματοποιούνται και πέραν της ημερομηνίας αυτής.
- 7 Κατά τη συνεδρίαση της 20ής Μαΐου 2014, η εκτελεστική επιτροπή έλαβε θέση επί ορισμένων ζητημάτων σε σχέση με τη χρήση προσωρινώς απασχολούμενων στην ΕΚΤ και, μεταξύ άλλων, με τον περιορισμό σε δύο έτη της μέγιστης διάρκειας παροχής υπηρεσιών στην ΕΚΤ ενός και του αυτού προσωρινώς απασχολούμενου υπαλλήλου επιφορτισμένου με καθήκοντα γραμματειακής και διοικητικής φύσεως (στο εξής: προσβαλλόμενη πράξη). Η προσβαλλόμενη πράξη, που περιεβλήθη τη μορφή του πρακτικού της συνεδριάσεως αυτής, προβλέπει τα εξής:

«Λαμβανομένων υπ' όψιν των στοιχείων που αναφέρονται στην τεκμηρίωση και ιδίως του γεγονότος ότι η ΓΔ [“Ανθρώπινο δυναμικό, προϋπολογισμός και οργάνωση”] εξακολουθούσε τις συζητήσεις με τις εμπλεκόμενες υπηρεσίες με σκοπό να μειωθεί προοδευτικά η εξάρτηση της ΕΚΤ από το προσωρινώς απασχολούμενο προσωπικό όσον αφορά επαναλαμβανόμενες εργασίες, η εκτελεστική επιτροπή: α) αποφάσισε τα εξής: i) εφεξής, πρέπει να γίνεται χρήση προσωρινώς απασχολούμενου προσωπικού προσλαμβανόμενου με καθήκοντα γραμματειακής και διοικητικής φύσεως μόνο για την αντιμετώπιση πρόσκαιρων αναγκών, και η συνολική διάρκεια των διαδοχικών συμβάσεών τους δεν πρέπει να υπερβαίνει τους είκοσι τέσσερις μήνες [...]».

- 8 Ορισμένα μεταβατικά μέτρα προβλέφθηκαν όσον αφορά την εφαρμογή του μέτρου αυτού. Η εκτελεστική επιτροπή επισήμανε επίσης μεταξύ άλλων το γεγονός ότι η ΓΔ «Ανθρώπινο δυναμικό, προϋπολογισμός και οργάνωση» ετοίμαζε χωριστό σημείωμα όσον αφορά το μέλλον του προσωρινώς απασχολούμενου προσωπικού στην υποστήριξη των συστημάτων πληροφορικής.
- 9 Κατά τη συνάντηση της ομάδα εργασίας της 5ης Ιουνίου 2014, η προσφεύγουσα ενημερώθηκε από τους εκπροσώπους της ΓΔ «Ανθρώπινο δυναμικό, προϋπολογισμός και οργάνωση» σχετικά με την έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως από την εκτελεστική επιτροπή.
- 10 Στις 16 Ιουλίου 2014, πραγματοποιήθηκε ενημερωτική συνάντηση αφιερωμένη στους προσωρινώς απασχολούμενους και δη στα μέτρα που ελήφθησαν με την προσβαλλόμενη πράξη, ακολουθούμενη από ανάρτηση ενημερωτικού σημειώματος σχετικά με τα μέτρα αυτά στον ενδοδικτυακό ιστότοπο της ΕΚΤ με το εξής περιεχόμενο:

«Η εκτελεστική επιτροπή της ΕΚΤ αποφάσισε να επιβάλει διετή περιορισμό στις συμβάσεις του προσωρινώς απασχολούμενου προσωπικού με καθήκοντα γραμματειακής και διοικητικής φύσεως [...] Εφεξής, το προσωπικό στο οποίο ανατίθενται καθήκοντα γραμματειακής και διοικητικής φύσεως (που προσλαμβάνεται προκειμένου να καλύψει προσωρινές ανάγκες, να αναπληρώσει άλλους εργαζομένους ή να εργαστεί σε συγκεκριμένα σχέδια) δεν θα μπορεί να απασχολείται στην ΕΚΤ παρά μόνο για συνολικό διάστημα δύο ετών, επί τη βάσει συμβάσεων προσωρινής απασχολήσεως, είτε αυτοτελών είτε διαδοχικών. Ωστόσο, πρέπει να εφαρμοστεί ένα μεταβατικό μέτρο [...] Η απόφαση της εκτελεστικής επιτροπής δεν αφορά τους υπεργολάβους της ΓΔ-IS ούτε τους συναδέλφους που απασχολούνται σε τεχνικές θέσεις όπως είναι οι μηχανικοί ή λοιποί τεχνικοί.»

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 10 Οκτωβρίου 2014, η προσφεύγουσα-ενάγουσα [στο εξής: προσφεύγουσα] άσκησε την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή [στο εξής: προσφυγή].
- 12 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη·
 - να ακυρώσει την προσβαλλόμενη πράξη·
 - να υποχρεώσει την ΕΚΤ να καταβάλει αποζημίωση για την προκληθείσα ηθική βλάβη εκτιμώμενη *ex aequo et bono* σε 15 000 ευρώ·
 - να καταδικάσει την ΕΚΤ στα δικαστικά έξοδα.
- 13 Η ΕΚΤ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή, κυρίως, ως απαράδεκτη ή, επικουρικώς, ως αβάσιμη·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

1. Επί του παραδεκτού

- 14 Χωρίς να προβάλλει τύποις ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991, η ΕΚΤ αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής και προβάλλει, όπως επιβεβαίωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, τέσσερις λόγους απαραδέκτου, αντλούμενους, αντιστοίχως, ο πρώτος, από την ανυπαρξία πράξεως υποκείμενης σε προσφυγή, ο δεύτερος, από την έλλειψη ενεργητικής νομιμοποίησης της προσφεύγουσας, ο τρίτος, από την έλλειψη έννομου συμφέροντος της προσφεύγουσας και, ο τέταρτος, από τη μη τήρηση της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής.

Επί της ανυπαρξίας πράξεως υποκείμενης σε προσφυγή

- 15 Η ΕΚΤ υποστηρίζει, κυρίως, ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν αποτελεί πράξη υποκείμενη σε προσφυγή, κατά την έννοια της νομολογίας, εκ του λόγου ότι δεν παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων. Συναφώς, υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη πράξη συνιστά εσωτερική οδηγία ή εσωτερική κατευθυντήρια γραμμή απευθυνόμενη μόνο στους υπευθύνους των υπηρεσιών της ΕΚΤ, προς εναρμόνιση των αποφάσεων που αυτοί θα κληθούν να λάβουν στο πλαίσιο της «αποκεντρωμένης διαχειρίσεως» της συνάψεως συμβάσεων στο πλαίσιο επιλογής προσφορών από επιχειρήσεις προσωρινής απασχολήσεως και αποσκοπούσα στη σύγκλιση των εσωτερικών κριτηρίων επιλογής προς την κατεύθυνση ενδεχόμενης μελλοντικής τροποποίησης της εφαρμοστέας γερμανικής νομοθεσίας, ήτοι του Arbeitnehmerüberlassungsgesetz της 7ης Αυγούστου 1972 (νόμου περί διαθέσεως προσωρινώς απασχολουμένων, *BGBI.* I σ. 1393, στο εξής: ΑÜG). Κατά την ΕΚΤ, μόνον ο ΑÜG, και όχι η προσβαλλόμενη πράξη, έχει σημασία προκειμένου να καθοριστεί το εφαρμοστέο εν προκειμένω νομικό πλαίσιο, δεδομένου ότι η ΕΚΤ υποχρεούται να συμμορφώνεται προς κάθε τροποποίηση του νόμου αυτού.
- 16 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη πράξη αποτελεί πράξη υποκείμενη σε προσφυγή στον βαθμό που, αφενός, καθόρισε ένα νέο νομικό πλαίσιο που είναι δεσμευτικό όσον αφορά τη χρήση από την ΕΚΤ προσωρινώς απασχολουμένων σε καθήκοντα γραμματειακής και διοικητικής φύσεως και, αφετέρου, παράγει αποτελέσματα και πέραν της εσωτερικής οργάνωσης των υπηρεσιών της ΕΚΤ, στον βαθμό που τροποποιεί ουσιωδώς, αφενός, τη νομική κατάσταση των επιχειρήσεων προσωρινής απασχολήσεως και, αφετέρου, αυτήν των προσωρινώς απασχολουμένων, των οποίων η διάρκεια απασχολήσεως εντός της ΕΚΤ περιορίζεται.
- 17 Κατά πάγια νομολογία, μόνον τα μέτρα που επάγονται δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα των τρίτων μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική κατάστασή τους συνιστούν πράξεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως (αποφάσεις της 31ης Μαρτίου 1971, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, 22/70, EU:C:1971:32, σκέψη 42, της 6ης Απριλίου 2000, Ισπανία κατά Επιτροπής, C-443/97, EU:C:2000:190, σκέψη 27, και διάταξη της 12ης Φεβρουαρίου 2010, Επιτροπή κατά CdT, T-456/07, EU:T:2010:39, σκέψη 52).
- 18 Προκειμένου να καθοριστεί εάν μια πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση επάγεται τέτοια αποτελέσματα, σημασία έχει η ουσία της πράξεως (απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1981, IBM κατά Επιτροπής, 60/81, EU:C:1981:264, σκέψη 9), το πλαίσιο εντός του οποίου καταρτίστηκε (απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 2000, Stork Amsterdam κατά Επιτροπής, T-241/97, EU:T:2000:41, σκέψη 62) καθώς και η βούληση του συντάκτη της για τον χαρακτηρισμό της πράξεως αυτής (βλ., στο ίδιο πνεύμα, αποφάσεις της 17ης Ιουλίου 2008, Αθηναϊκή Τεχνική κατά Επιτροπής, C-521/06 P, EU:C:2008:422, σκέψεις 42, 46 και 52, και της 26ης Ιανουαρίου 2010, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, C-362/08 P, EU:C:2010:40, σκέψη 52). Αντιθέτως, η μορφή των πράξεων είναι κατ' αρχήν αδιάφορη όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής ακυρώσεως (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 11ης Νοεμβρίου 1981, IBM κατά Επιτροπής, 60/81, EU:C:1981:264, σκέψη 9, και της 7ης Ιουλίου

2005, Le Pen κατά Κοινοβουλίου, C-208/03 P, EU:C:2005:429, σκέψη 46). Εντούτοις, δεν μπορεί να αποκλειστεί η συνεκτίμηση από το Γενικό Δικαστήριο του τύπου υπό τον οποίο εκδόθηκαν οι πράξεις των οποίων ζητείται η ακύρωση, καθότι μέτρο παρέχει ενδεχομένως τη δυνατότητα προσδιορισμού της φύσεως της πράξεως (βλ., συναφώς, απόφαση της 26ης Μαΐου 1982, Γερμανία και Bundesanstalt für Arbeit κατά Επιτροπής, 44/81, EU:C:1982:197, σκέψη 12, και διάταξη της 12ης Φεβρουαρίου 2010, Επιτροπή κατά CdT, T-456/07, EU:T:2010:39, σκέψη 58).

- 19 Περαιτέρω, από τη νομολογία συνάγεται ότι δεν αποτελεί πράξη υποκείμενη σε προσφυγή, κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, μέτρο θεσμικού οργάνου που εκφράζει μόνον την πρόθεσή του, ή την πρόθεση κάποιας υπηρεσίας του, να ενεργήσει με ορισμένο τρόπο σε έναν συγκεκριμένο τομέα (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 27ης Σεπτεμβρίου 1988, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Επιτροπής, 114/86, EU:C:1988:449, σκέψη 13, και της 5ης Μαΐου 1998, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Επιτροπής, C-180/96, EU:C:1998:192, σκέψη 28). Τέτοιες εσωτερικές υποδείξεις, που εκθέτουν τις γενικές γραμμές βάσει των οποίων το θεσμικό όργανο προτίθεται να εκδώσει, κατ'εφαρμογήν των εφαρμοστέων διατάξεων, αργότερα ατομικές αποφάσεις, η νομιμότητα των οποίων θα μπορεί να αμφισβητηθεί με τη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 263 ΣΛΕΕ, παράγουν έννομα αποτελέσματα μόνον εντός της εσωτερικής σφαίρας της διοικήσεως και δεν δημιουργούν δικαιώματα ή υποχρεώσεις σε σχέση με τρίτους. Τέτοιες πράξεις δεν συνιστούν επομένως βλαπτικές πράξεις, δυνάμενες, ως τέτοιες, να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 6ης Απριλίου 2000, Ισπανία κατά Επιτροπής, C-443/97, EU:C:2000:190, σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και σκέψεις 33 και 34, και της 20ής Νοεμβρίου 2008, Ιταλία κατά Επιτροπής, T-185/05, EU:T:2008:519, σκέψη 41).
- 20 Μόνον η πράξη με την οποία ο συντάκτης της καθορίζει τη θέση του κατά τρόπο οριστικό και μη αμφιλεγόμενο, υπό μορφή επιτρέπουσα την εξακρίβωση της φύσεώς της, συνιστά απόφαση δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως (βλ., συναφώς, απόφαση της 26ης Μαΐου 1982, Γερμανία και Bundesanstalt für Arbeit κατά Επιτροπής, 44/81, EU:C:1982:197, σκέψη 12, και διάταξη της 12ης Φεβρουαρίου 2010, Επιτροπή κατά CdT, T-456/07, EU:T:2010:39, σκέψη 54).
- 21 Εν προκειμένω, η προσβαλλόμενη πράξη διαφέρει από μια απλή οδηγία ή κατευθυντήρια γραμμή απευθυνόμενη στις υπηρεσίες της ΕΚΤ λόγω τόσο του περιεχομένου της όσο και των περιστάσεων υπό τις οποίες εκδόθηκε, καθώς και του τρόπου με τον οποίον έχει συνταχθεί και έχει περιέλθει σε γνώση των ενδιαφερομένων.
- 22 Πράγματι, λόγω του περιεχομένου της, που έχει διατυπωθεί με σαφήνεια και με τρόπο μη επιδεχόμενο παρερμηνεία, η προσβαλλόμενη πράξη συνιστά απόφαση της εκτελεστικής επιτροπής της ΕΚΤ περί περιορισμού σε δύο έτη, υπό την επιφύλαξη μεταβατικών μέτρων, της διάρκειας κατά την οποία η ΕΚΤ θα μπορεί να προσφεύγει στις υπηρεσίες ενός και του αυτού προσωρινώς απασχολούμενου υπαλλήλου για την ανάθεση καθηκόντων γραμματειακής και διοικητικής φύσεως προς αντιμετώπιση προσωρινών αναγκών. Εν αντιθέσει προς όσα υποστηρίζει η ΕΚΤ, η εκτελεστική επιτροπή, διατυπώνοντας την άποψη αυτή, υπερέβη τα όσα επέβαλλε η παροχή εσωτερικών οδηγιών στις υπηρεσίες της ΕΚΤ όσον αφορά την κατάρτιση ενός φακέλου για διαγωνισμούς με σκοπό την επιλογή προσφορών από επιχειρήσεις προσωρινής απασχολήσεως. Πράγματι, η εκτελεστική επιτροπή δεν περιορίστηκε στον καθορισμό μη δεσμευτικών υποδείξεων ή κατευθυντηρίων γραμμών, αλλά έθεσε, εφεξής, συγκεκριμένους κανόνες γενικής εφαρμογής, καθορίζοντας κατά τρόπο οριστικό τουλάχιστον ορισμένα κριτήρια που πρέπει να ισχύουν στο πλαίσιο της προσλήψεως προσωρινώς απασχολούμενων εντός αυτού του θεσμικού οργάνου, ήτοι τη μέγιστη διάρκεια της απασχολήσεως ενός και του αυτού προσωρινώς απασχολούμενου υπαλλήλου στον οποίον ανατίθενται καθήκοντα γραμματειακής και διοικητικής φύσεως.

- 23 Μια τέτοια πράξη παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, στον βαθμό που η ΕΚΤ δεν μπορεί, ενόσω ο κανόνας αυτός δεν έχει τύποις τροποποιηθεί ή καταργηθεί, να μην τον εφαρμόζει κατά την εκτίμηση προσφορών από επιχειρήσεις προσωρινής απασχολήσεως στο πλαίσιο διαδικασίας συνάψεως συμβάσεων σε σχέση με την εκ μέρους του θεσμικού οργάνου πρόσληψη προσωρινώς απασχολουμένων.
- 24 Αυτός ο χαρακτήρας της προσβαλλομένης πράξεως ως αποφάσεως επιβεβαιώνεται από τη μορφή που περιεβλήθη το μέτρο αυτό. Πράγματι, αφενός, χρησιμοποιεί την έκφραση «η εκτελεστική επιτροπή αποφάσισε» (βλ. σκέψη 7 ανωτέρω) και, αφετέρου, στην ενημερωτική ανακοίνωση που αναρτήθηκε στον ενδοδικτυακό ιστότοπο της ΕΚΤ, γίνεται μνεία της προσβαλλομένης πράξεως ως εξής: «[η] εκτελεστική επιτροπή [...] αποφάσισε να επιβάλει» και «απόφαση της εκτελεστικής επιτροπής» (βλ. σκέψη 10 ανωτέρω). Ομοίως, στην από 30 Σεπτεμβρίου 2014 επιστολή της απευθυνόμενη προς την προσφεύγουσα, ο πρόεδρος της ΕΚΤ αναφέρεται στην προσβαλλόμενη πράξη χρησιμοποιώντας την έκφραση «η εκτελεστική επιτροπή αποφάσισε».
- 25 Κατά πάγια νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 18 ανωτέρω, μολοντί για να καθοριστεί εάν μια πράξη επάγεται έννομα αποτελέσματα σημασία έχει η ουσία της πράξεως, εντούτοις η μορφή της πράξεως αποτελεί ένδειξη, μεταξύ άλλων, δυνάμενη να ληφθεί υπ' όψιν από τον δικαστή της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκειμένου να καθορίσει την ουσία της εν λόγω πράξεως, έστω και εάν, αυτή και μόνον, δεν θα μπορούσε να του παράσχει τη δυνατότητα του χαρακτηρισμού της ως βλαπτικής πράξεως κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Έτσι, χωρίς να προσδίδεται στη διαπίστωση αυτή αποφασιστική σημασία, επιβάλλεται η επισήμανση ότι η χρήση από την ΕΚΤ των όρων «η εκτελεστική επιτροπή αποφάσισε» και «απόφαση της εκτελεστικής επιτροπής» στο πλαίσιο της προσβαλλομένης πράξεως μπορεί να επιβεβαιώσει την ερμηνεία του περιεχόμενου της, όπως αυτό εκτέθηκε στη σκέψη 22 ανωτέρω, ώστε να συναχθεί ότι έχει τον χαρακτήρα αποφάσεως.
- 26 Οι περιστάσεις που συνδέονται με την έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως και την ανακοίνωση του περιεχομένου της στο προσωπικό της ΕΚΤ επιβεβαιώνουν τη διαπίστωση ότι αυτή έχει τον χαρακτήρα αποφάσεως.
- 27 Πρώτον, πρέπει να τονιστεί ότι η θέση της εκτελεστικής επιτροπής της ΕΚΤ που υιοθετήθηκε με την προσβαλλόμενη πράξη ανταποκρίνεται στη βούληση αυτού του θεσμικού οργάνου να «μειώσει προοδευτικά τη χρήση προσωρινώς απασχολουμένων για επαναλαμβανόμενα καθήκοντα», όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη πράξη και το έγγραφο που επιγράφεται «Σημείωμα για i) [τα] επικαιροποιημένα στοιχεία σχετικά με τη χρήση προσωρινώς απασχολούμενου προσωπικού στην ΕΚΤ, ii) [τη] βραχυπρόθεσμη και μεσοπρόθεσμη επιλογή να μειωθεί η εξάρτηση της ΕΚΤ από το προσωρινώς απασχολούμενο προσωπικό», το οποίο συνέταξε η ΓΔ «Ανθρώπινο δυναμικό, προϋπολογισμός και οργάνωση» υπ' όψιν της εκτελεστικής επιτροπής και ελήφθη υπ' όψιν από αυτήν κατά την έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως (στο εξής: σημείωμα της ΓΔ «Ανθρώπινο δυναμικό, προϋπολογισμός και οργάνωση»). Συνεπώς, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη πράξη, η εκτελεστική επιτροπή προετίθετο να την εντάξει στο πλαίσιο μιας γενικής πολιτικής περί μείωσης της χρήσεως προσωρινώς απασχολουμένων στην ΕΚΤ.
- 28 Η ΕΚΤ υποστηρίζει εντούτοις ότι η προσβαλλόμενη πράξη είχε ως σκοπό να προλάβει, κατ' εφαρμογήν της αρχής της χρηστής διοικήσεως, την τροποποίηση της γερμανικής νομοθεσίας σε σχέση με την προσωρινή απασχόληση, ήτοι του ΑÜG, που ισχύει στις συμβάσεις που συνάπτει με τις επιχειρήσεις προσωρινής απασχολήσεως.
- 29 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι, βεβαίως, η πρόταση της Γερμανικής Κυβερνήσεως να τροποποιήσει τον ΑÜG προκειμένου να περιορίσει τις συμβάσεις με προσωρινώς απασχολούμενους σε δεκαοκτώ μήνες μνημονεύεται στο σημείωμα της ΓΔ «Ανθρώπινο δυναμικό, προϋπολογισμός και οργάνωση» καθώς και στην ενημερωτική ανακοίνωση σχετικά με την προσβαλλόμενη πράξη που αναρτήθηκε στον ενδοδικτυακό ιστότοπο της ΕΚΤ στις 16 Ιουλίου 2014. Εντούτοις, το γεγονός και μόνον ότι μια

τέτοια πρόταση υφίστατο κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης πράξεως δεν στηρίζει το επιχείρημα της ΕΚΤ ότι αυτή συνιστά μέτρο ληφθέν εν αναμονή της τροποποίησης της συναφούς γερμανικής νομοθεσίας.

- 30 Πράγματι, πρώτον, πρέπει να τονιστεί ότι η γερμανική νομοθεσία στην οποία αναφέρεται η ΕΚΤ δεν είχε ακόμα θεσπιστεί κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης πράξεως και ότι το περιεχόμενο της δεν μπορούσε ακόμα, κατά το χρονικό αυτό σημείο, να προσδιοριστεί με βεβαιότητα. Εάν πρόθεση της ΕΚΤ ήταν πράγματι να προλάβει την τροποποίηση του ΑÜG, θα είχε εναρμονίσει τη θέση σε ισχύ των μέτρων που ελήφθησαν με την προσβαλλόμενη πράξη με τη θέση σε ισχύ της εν λόγω τροποποίησης. Ωστόσο, η εφαρμογή των μέτρων που προβλέπει η προσβαλλόμενη πράξη άρχιζε από τις 16 Ιουλίου 2014, όπως προκύπτει από την ενημερωτική ανακοίνωση που αναρτήθηκε αυθημερόν στον ενδοδικτυακό ιστότοπο του θεσμικού οργάνου, ενώ ο ΑÜG δεν είχε ακόμα τροποποιηθεί κατά την ημερομηνία αυτή και εξακολουθούσε εξάλλου να μην έχει τροποποιηθεί κατά τη ημερομηνία της επ' ακροατηρίου συζήτησεως της παρούσας υποθέσεως, όπως επιβεβαίωσε η ΕΚΤ.
- 31 Δεύτερον, πρέπει να τονιστεί ότι η πρόταση περί τροποποίησης του ΑÜG, όπως αυτή παρατίθεται στο σημείωμα της ΓΔ «Ανθρώπινο δυναμικό, προϋπολογισμός και οργάνωση», προέβλεπε τον περιορισμό των συμβάσεων με προσωρινώς απασχολούμενους σε δεκαοκτώ μήνες, ενώ η προσβαλλόμενη πράξη καθόριζε τη μέγιστη διάρκεια της προσφυγής στις υπηρεσίες του ιδίου και του αυτού προσωρινώς απασχολούμενου στην ΕΚΤ σε είκοσι τέσσερις μήνες. Επομένως, η προσβαλλόμενη πράξη σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι εκδόθηκε απλώς και μόνον ενόψει των μέτρων που σχεδιάζονταν σε εθνικό επίπεδο.
- 32 Τρίτον, το μέτρο που ελήφθη με την προσβαλλόμενη πράξη δεν εφαρμόζεται, όπως τόνισε η προσφεύγουσα, παρά μόνο σε μία κατηγορία προσωρινώς απασχολούμενων εντός της ΕΚΤ, ήτοι σε αυτούς στους οποίους ανατίθενται καθήκοντα γραμματειακής και διοικητικής φύσεως, δεδομένου ότι η κατάσταση των προσωρινώς απασχολούμενων στους οποίους ανατίθενται άλλα καθήκοντα, ιδίως καθήκοντα υποστηρίξεως των συστημάτων πληροφορικής, που πρέπει να αποτελέσουν το αντικείμενο χωριστού σημειώματος εκ μέρους της ΓΔ «Ανθρώπινο δυναμικό, προϋπολογισμός και οργάνωση», όπως προκύπτει από το σημείο β', στοιχείο i, της προσβαλλομένης πράξεως και όπως διαλαμβάνει η ενημερωτική ανακοίνωση που αναρτήθηκε στον ενδοδικτυακό ιστότοπο της ΕΚΤ (βλ. σκέψη 10 ανωτέρω). Συνεπώς, η προσβαλλόμενη πράξη δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι εκδόθηκε ενόψει της τροποποίησης του ΑÜG, διότι δεν θα μπορούσε να υποτεθεί ότι ο τελευταίος θα εφαρμοζόταν μόνο σε αυτήν την κατηγορία των προσωρινώς απασχολούμενων και όχι στο σύνολο του προσωρινώς απασχολούμενου προσωπικού.
- 33 Κατά συνέπεια, ορθώς η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι, ελλείψει τέτοιων τροποποιήσεων στην εφαρμοστέα γερμανική νομοθεσία, η προσβαλλόμενη πράξη είναι αυτή που καθόρισε το νομικό πλαίσιο περιορίζοντας σε δύο έτη τη διάρκεια παροχής υπηρεσιών προς την ΕΚΤ από έναν και τον αυτόν προσωρινώς απασχολούμενο υπάλληλο στον οποίον ανατίθενται μη επαναλαμβανόμενα καθήκοντα γραμματειακής και διοικητικής φύσεως.
- 34 Δεύτερον, πρέπει να τονιστεί ότι το μέτρο που ελήφθη με την προσβαλλόμενη πράξη περιήλθε σε γνώση του προσωπικού της ΕΚΤ, και όλως ιδιαιτέρως των προσωρινώς απασχολούμενων, όχι μόνον μέσω αναρτήσεως ενημερωτικής ανακοινώσεως στον ενδοδικτυακό ιστότοπο του θεσμικού οργάνου, αλλά και στο πλαίσιο της ενημερωτικής συναντήσεως που διοργανώθηκε ειδικώς προς τον σκοπό αυτόν χάριν των προσωρινώς απασχολούμενων εντός της ΕΚΤ. Όπως τόνισε ο διευθυντής της ΕΚΤ στην από 30 Σεπτεμβρίου 2014 επιστολή του προς την προσφεύγουσα, σκοπός αυτής της ενημερωτικής συναντήσεως ήταν να παρασχεθεί στους προσωρινώς απασχολούμενους «σαφής ενημέρωση για τη συμβατική τους κατάσταση».

- 35 Συνεπώς, η ΕΚΤ δεν περιορίστηκε να αναρτήσει την ενημερωτική ανακοίνωση μόνον προκειμένου να διασφαλιστεί η διαφάνεια, η ίση μεταχείριση ή η διοικητική αποτελεσματικότητα, όπως διατείνεται, αλλά έκρινε περαιτέρω αναγκαίο, και ορθώς, να προβεί στη διοργάνωση ενημερωτικής συναντήσεως σε σχέση με το περιεχόμενο της προσβαλλομένης πράξεως και τις συνέπειές της επί της καταστάσεως των προσωρινώς απασχολούμενων εντός της ΕΚΤ.
- 36 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι πρόθεση της ΕΚΤ ήταν να προσδώσει στην προσβαλλόμενη πράξη δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, περιορίζοντας σε δύο έτη τη διάρκεια της παροχής υπηρεσιών, εντός της ΕΚΤ, από προσωρινώς απασχολούμενους με μη επαναλαμβανόμενα καθήκοντα γραμματειακής και διοικητικής φύσεως, πράγμα το οποίο ήταν δυνατό να επηρεάσει τα συμφέροντα αυτών των τελευταίων, στερώντας τους έτσι τη δυνατότητα να εργαστούν στην ΕΚΤ για περίοδο βαιίνουσα πέραν αυτού του χρονικού περιορισμού.
- 37 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από τα λοιπά επιχειρήματα της ΕΚΤ.
- 38 Πρώτον, η ΕΚΤ υπενθυμίζει ότι το νομικό πλαίσιο της παρούσας διαφοράς αποτελείται από δύο συμβατικές σχέσεις: αφενός, αυτή που υφίσταται μεταξύ της ΕΚΤ και των επιχειρήσεων προσωρινής απασχολήσεως και, αφετέρου, αυτή που υφίσταται μεταξύ αυτών των τελευταίων και των προσωρινώς απασχολούμενων. Δεδομένου ότι αυτές αποτελούν δύο χωριστές συμβατικές σχέσεις, και δεδομένου ότι οι προσωρινώς απασχολούμενοι και η ΕΚΤ δεν συνδέονται συμβατικώς, σε καμία περίπτωση η προσβαλλόμενη πράξη δεν παράγει έννομα αποτελέσματα επί της καταστάσεως των προσωρινώς απασχολούμενων, των οποίων τα συμφέροντα εκπροσωπεί η προσφεύγουσα, αλλά μόνον επί της συμβατικής καταστάσεως που υφίσταται μεταξύ της ΕΚΤ και των επιχειρήσεων προσωρινής απασχολήσεως.
- 39 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν εντάσσεται απλώς και μόνο στο πλαίσιο της συμβατικής σχέσεως μεταξύ της ΕΚΤ και των επιχειρήσεων προσωρινής απασχολήσεως, αλλά συνιστά πράξη γενικού περιεχομένου που παράγει έννομα αποτελέσματα και πέραν των σχέσεων αυτών. Πράγματι, όπως τονίστηκε στις σκέψεις 22 και 36 ανωτέρω, η πράξη αυτή καθορίζει ένα νομικό πλαίσιο όσον αφορά τις προϋποθέσεις της εκ μέρους της ΕΚΤ χρήσεως προσωρινώς απασχολούμενων, πράγμα που έχει ως συνέπεια να περιορίζεται η δυνατότητα του ίδιου προσωρινώς απασχολούμενου να εργαστεί εντός αυτού του θεσμικού οργάνου για διάρκεια υπερβαιίνουσα τα δύο έτη, επηρεάζοντας έτσι τη νομική κατάστασή του.
- 40 Δεύτερον, πρέπει επίσης να απορριφθεί το επιχείρημα της ΕΚΤ κατά το οποίο ο περιορισμός της διάρκειας παροχής υπηρεσιών από προσωρινώς απασχολούμενο στην ΕΚΤ δεν τον εμποδίζει να εργαστεί εν συνεχεία σε άλλη θέση εάν η σύμβαση που τον συνδέει με την επιχείρηση προσωρινής απασχολήσεως το προβλέπει. Πράγματι, ένα τέτοιο επιχείρημα, ακόμη και εάν δεν στερείται βασιμότητας, διακρίνεται από το ζήτημα κατά πόσον η προσβαλλόμενη πράξη επάγεται έννομα αποτελέσματα στον βαθμό που περιορίζει σε δύο έτη τη μέγιστη διάρκεια παροχής υπηρεσιών από προσωρινώς απασχολούμενο εντός της ΕΚΤ, και τούτο ανεξαρτήτως άλλων καθηκόντων τα οποία θα μπορούσαν να του ανατεθούν από την επιχείρηση προσωρινής απασχολήσεως.
- 41 Κατά συνέπεια, υπό το πρίσμα της νομολογίας που παρατέθηκε στις σκέψεις 17 έως 20 ανωτέρω, η προσβαλλόμενη πράξη συνιστά όντως βλαπτική πράξη και επομένως αποτελεί πράξη υποκείμενη σε προσφυγή υπό την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί ο πρώτος λόγος απαραδέκτου που προέβαλε η ΕΚΤ.

Επί της ανυπαρξίας άμεσου και ατομικού επηρεασμού των συμφερόντων της προσφεύγουσας

- 42 Η ΕΚΤ υποστηρίζει, επικουρικώς, ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν θίγει άμεσα και ατομικά τα συμφέροντα της προσφεύγουσας στον βαθμό που, αφενός, δεν είναι η αποδέκτριά της και, αφετέρου, δεν έχει δικαίωμα διαβουλεύσεως ή ενημερώσεως στο πλαίσιο της εκδόσεως πράξεως, όπως είναι η προσβαλλόμενη πράξη, που αφορά την κατάσταση των προσωρινώς απασχολούμενων εντός της ΕΚΤ.
- 43 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει η προσβαλλόμενη πράξη την αφορά άμεσα και ατομικά, κατά την έννοια της νομολογίας, καθώς ούτε τα συμφέροντά της, ως συνομιλήτριας στον κοινωνικό διάλογο, ούτε τα διαδικαστικά δικαιώματά της, όπως αυτά που απορρέουν τόσο από τη συμφωνία-πλαίσιο όσος και από τις συζητήσεις στις οποίες συμμετείχε με την ΕΚΤ εντός της ομάδας εργασίας, που χαρακτηρίζει ως «ad hoc συμφωνία», έγιναν σεβαστά στο πλαίσιο της εκδόσεως της προσβαλλομένης πράξεως.
- 44 Κατά το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί, υπό τις προϋποθέσεις του πρώτου και του δεύτερου εδαφίου του άρθρου αυτού, να ασκεί προσφυγή κατά των πράξεων των οποίων είναι αποδέκτης ή που το αφορούν άμεσα και ατομικά, καθώς και κατά των κανονιστικών πράξεων που το αφορούν άμεσα χωρίς να περιλαμβάνουν εκτελεστικά μέτρα.
- 45 Δεν αμφισβητείται ότι η προσφεύγουσα δεν είναι αποδέκτρια της προσβαλλομένης πράξεως. Περαιτέρω, στο μέτρο που δεν ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη πράξη συνιστά κανονιστική πράξη η οποία την αφορά άμεσα χωρίς να επάγεται εκτελεστικά μέτρα, αλλά ότι η πράξη αυτή την αφορά άμεσα και ατομικά, πρέπει να εξεταστεί κατ' αρχάς εάν αυτές οι δύο προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως συντρέχουν εν προκειμένω.
- 46 Συναφώς, πρώτον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όσον αφορά την προϋπόθεση να αφορά η επίμαχη πράξη άμεσα τον προσφεύγοντα, κατά πάγια νομολογία η προϋπόθεση να αφορά άμεσα η πράξη της Ένωσης κατά της οποίας έχει ασκηθεί προσφυγή ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο απαιτεί η πράξη αυτή να παράγει άμεσα αποτελέσματα επί της νομικής καταστάσεώς του και να μην αφήνει καμία εξουσία εκτιμήσεως στους αποδέκτες της, οι οποίοι είναι επιφορτισμένοι με την εφαρμογή της, καθόσον η εφαρμογή αυτή έχει αμιγώς αυτόματο χαρακτήρα και απορρέει αποκλειστικώς από τη ρύθμιση της Ένωσης, χωρίς να παρεμβάλλονται άλλοι ενδιάμεσοι κανόνες (βλ. απόφαση της 13ης Μαρτίου 2008, Επιτροπή κατά Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, σκέψη 47 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 47 Δεύτερον, όσον αφορά τον ατομικό επηρεασμό, κατά πάγια νομολογία, φυσικό ή νομικό πρόσωπο άλλο από τον αποδέκτη μιας πράξεως δεν μπορεί να προβάλει ότι η πράξη αυτή το αφορά άμεσα, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, παρά μόνον εάν το επηρεάζει λόγω της ιδιαιτερότητας της περιπτώσεώς του ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, το εξατομικεύει κατά τρόπον ανάλογο προς την εξατομίκευση του αποδέκτη της πράξεως (απόφαση της 15ης Ιουλίου 1963, Plaumann κατά Επιτροπής, 25/62, EU:C:1963:17, σ. 223· βλ., ομοίως, απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Stichting Woonlinie κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-133/12 P, EU:C:2014:105, σκέψη 44 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 48 Δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι μια οργάνωση, όπως είναι η προσφεύγουσα, που έχει συσταθεί για την προάσπιση των συλλογικών συμφερόντων μιας κατηγορίας προσώπων, επηρεάζεται άμεσα και ατομικά από πράξη που πλήττει τα γενικά συμφέροντα της κατηγορίας αυτής (αποφάσεις της 14ης Δεκεμβρίου 1962, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes κ.λπ. κατά Συμβουλίου, 16/62 και 17/62, μη δημοσιευθείσα, EU:C:1962:47, σ. 919, και της 18ης Μαρτίου 1975, Union syndicale-Service public européen κ.λπ. κατά Συμβουλίου, 72/74, EU:C:1975:43, σκέψη 17).
- 49 Εντούτοις, οι προσφυγές που ασκούνται από ενώσεις, όπως η προσφεύγουσα, επιφορτισμένες με την προάσπιση των συλλογικών συμφερόντων προσώπων είναι παραδεκτές, κατά τη νομολογία, σε τρεις περιπτώσεις, ήτοι όταν εκπροσωπούν τα συμφέροντα προσώπων τα οποία νομιμοποιούνται να

ασκήσουν προσφυγή ή όταν εξατομικεύονται εκ του γεγονότος ότι θίγονται τα ίδια συμφέροντά τους ως ενώσεων, ιδίως επειδή εθίγη η θέση τους ως διαπραγματευτών από την πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση ή ακόμη όταν διάταξη νόμου τους αναγνωρίζει ρητώς σειρά δυνατοτήτων διαδικαστικού χαρακτήρα (βλ. απόφαση της 18ης Μαρτίου 2010, Forum 187 κατά Επιτροπής, T-189/08, EU:T:2010:99, σκέψη 58 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 50 Εν προκειμένω, έστω και εάν η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η μεταβολή, με την προσβαλλόμενη πράξη, της καταστάσεως τρίτων, ήτοι των υπαλλήλων της ΕΚΤ και των προσωρινώς απασχολουμένων, είναι κρίσιμη για την απόδειξη ότι η νομική της κατάσταση μεταβλήθηκε, λόγω του ρόλου της ως συνδικαλιστικής οργάνωσης της οποίας ο καταστατικός σκοπός είναι η προάσπιση των συλλογικών συμφερόντων των υπαλλήλων ευρωπαϊκών και διεθνών οργανισμών εγκατεστημένων στη Γερμανία ή των εν γένει απασχολουμένων σε αυτούς, εντούτοις δεν ισχυρίζεται ότι τα ίδια τα πρόσωπα αυτά νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή. Αντιθέτως, υποστηρίζει ότι νομιμοποιείται ενεργητικά στον βαθμό που η ΕΚΤ προσέβαλε, αφενός, τα ίδια τα συμφέροντά της ως κοινωνικού εταίρου και διαπραγματευτή που συμμετείχε στις συζητήσεις σε σχέση με την κατάσταση των προσωρινώς απασχολουμένων στην ΕΚΤ και, αφετέρου, τα διαδικαστικά της δικαιώματα.
- 51 Ως προς το ζήτημα κατά πόσον, εν προκειμένω, η θέση της προσφεύγουσας ως διαπραγματεύτριας, κατά την έννοια της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 49 ανωτέρω, λόγω της συμμετοχής της στις συζητήσεις που διεξήχθησαν εντός της ομάδας εργασίας, επηρεάστηκε με την προσβαλλόμενη πράξη, η ΕΚΤ υποστηρίζει ότι τούτο δεν συμβαίνει, στον βαθμό που, αφενός, η προσβαλλόμενη πράξη αποτελεί εσωτερικό έγγραφο που απευθύνεται στις υπηρεσίες της ΕΚΤ και, αφετέρου, ελλείψει δεόντως υπογεγραμμένου εγγράφου, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι η δημιουργία της ομάδας εργασίας μπορεί να εξομοιωθεί με συμφωνία από την οποία θα μπορούσε να αντλήσει τα δικαιώματα που προβάλλει.
- 52 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το γεγονός και μόνον ότι μια συνδικαλιστική οργάνωση που εκπροσωπεί το προσωπικό συμμετείχε στις διαπραγματεύσεις που κατέληξαν στην έκδοση πράξεως δεν αρκεί για να μεταβάλει τη φύση του δικαιώματος προσφυγής το οποίο, στο πλαίσιο του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, μπορεί να έχει κατά της πράξεως αυτής (βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση της 18ης Μαρτίου 1975, Union syndicale-Service public euroréen κ.λπ. κατά Συμβουλίου, 72/74, EU:C:1975:43, σκέψη 19).
- 53 Εντούτοις, η προσφυγή ενώσεως μπορεί να κριθεί παραδεκτή, όταν αυτή προασπίζεται τα δικά της συμφέροντα τα οποία διαφέρουν από αυτά των μελών της, ιδίως όταν από την προσβαλλόμενη πράξη εθίγη η θέση της ως διαπραγματεύτριας (βλ., στο ίδιο πνεύμα, αποφάσεις της 2ας Φεβρουαρίου 1988, Kwekerij van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής, 67/85, 68/85 και 70/85, EU:C:1988:38, σκέψεις 21 έως 24· της 24ης Μαρτίου 1993, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-313/90, EU:C:1993:111, σκέψεις 29 και 30, και διάταξη της 23ης Νοεμβρίου 1999, Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, T-173/98, EU:T:1999:296, σκέψη 54), και τούτο σε ιδιαίτερες καταστάσεις, στις οποίες είχε θέση διαπραγματευτή σαφώς καθορισμένη και στενά συνδεδεμένη με αυτό τούτο το αντικείμενο της αποφάσεως, γεγονός που την έθετε σε πραγματική κατάσταση η οποία τη διαφοροποιούσε σε σχέση προς κάθε άλλο πρόσωπο (βλ., συναφώς, απόφαση της 23ης Μαΐου 2000, Comité d'entreprise de la Société française de production κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-106/98 P, EU:C:2000:277, σκέψη 45, και διάταξη της 3ης Απριλίου 2014, CFE-CGC France Télécom-Orange κατά Επιτροπής, T-2/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:226, σκέψη 35).
- 54 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα δικά της συμφέροντα ως κοινωνικού συννομιλητή της ΕΚΤ και διαπραγματευτή στο πλαίσιο των συζητήσεων σχετικά με την κατάσταση των προσωρινώς απασχολουμένων εντός του θεσμικού αυτού οργάνου επηρεάστηκαν από την προσβαλλόμενη πράξη, λόγω, μεταξύ άλλων, του γεγονότος ότι η πράξη ενέπιπτε στο πεδίο ευθύνης της ομάδας εργασίας της οποίας η έκθεση δεν είχε εισέτι συνταχθεί κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης πράξεως και ότι η ίδια ήταν ο μόνος κοινωνικός εταίρος που συμμετείχε σε αυτήν την ομάδα εργασίας και που υπέγραψε τη συμφωνία-πλαίσιο.

- 55 Οι περιστάσεις που επικαλείται η προσφεύγουσα, όπως συνοψίστηκαν στη σκέψη 54 ανωτέρω, μπορούν να την εξατομικεύσουν, εν προκειμένω, κατά την έννοια της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 53 ανωτέρω, σε σχέση με οποιαδήποτε άλλη συνδικαλιστική οργάνωση που εκπροσωπεί υπαλλήλους της ΕΚΤ ή απασχολούμενους σε αυτήν, λόγω του ρόλου της ως κοινωνικού εταίρου που είχε στις συζητήσεις με τη διοίκηση της ΕΚΤ περί της καταστάσεως των προσωρινώς απασχολούμενων εντός αυτού του θεσμικού οργάνου, ο οποίος ήταν σαφώς καθορισμένος και συνδεόμενος με αυτό τούτο το αντικείμενο της προσβαλλομένης πράξεως.
- 56 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι δεν αμφισβητείται μεταξύ των διαδίκων ότι η προσφεύγουσα είναι η μόνη οργάνωση που εκπροσωπεί τους υπαλλήλους της ΕΚΤ και τους εν γένει απασχολούμενους σε αυτήν η οποία συμμετείχε στις συζητήσεις με τη διοίκηση της ΕΚΤ σε σχέση με την κατάσταση των προσωρινώς απασχολούμενων εντός αυτού του θεσμικού οργάνου, ιδίως λαμβάνοντας μέρος στην ομάδα εργασίας που είχε συσταθεί προς τον σκοπό αυτόν. Είχε ενεργητικό ρόλο στις συζητήσεις αυτές, διατηρώντας στενές επαφές με τις αρμόδιες υπηρεσίες, ιδίως συμμετέχοντας στις διάφορες συναντήσεις και ανταλλάσσοντας με αυτές αλληλογραφία στην οποία περιλαμβάνονταν τα προπαρασκευαστικά έγγραφα των συναντήσεων και τα πρακτικά τους (βλ. σκέψεις 5, 6 και 9 ανωτέρω). Όπως συνάγεται ιδίως από τον κατάλογο των προς συζήτηση θεμάτων εντός της ομάδας εργασίας και από τα πρακτικά της συναντήσεως που αυτή διοργάνωσε στις 18 Φεβρουαρίου 2014, οι συζητήσεις που διεξήχθησαν σε αυτήν αφορούσαν μεταξύ άλλων το ζήτημα της μέγιστης διάρκειας της παροχής υπηρεσιών από προσωρινώς απασχολούμενους στην ΕΚΤ, που συνδεόταν ακριβώς με αυτό τούτο το αντικείμενο της προσβαλλομένης πράξεως.
- 57 Χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί, σε αυτό το στάδιο, κατά πόσον οι συζητήσεις και οι επαφές εντός της ομάδας εργασίας, περί των οποίων έγινε λόγος στη σκέψη 56 ανωτέρω, πρέπει να χαρακτηριστούν ως «ad hoc συμφωνία», όπως διατείνεται η προσφεύγουσα, επιβάλλεται να συναχθεί ότι η ΕΚΤ αναγνώρισε την προσφεύγουσα ως συνομιλήτη επ' ευκαιρία της εξετάσεως των σχετικών με τους προσωρινώς απασχολούμενους ζητημάτων και, μεταξύ άλλων, αυτού της μέγιστης διάρκειας της απασχολήσεώς τους στην ΕΚΤ (βλ., στο ίδιο πνεύμα και κατ' αναλογία, απόφαση της 24ης Μαρτίου 1993, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-313/90, EU:C:1993:111, σκέψη 29).
- 58 Συνεπώς, η θέση του κοινωνικού συνομιλήτη της ΕΚΤ στο πλαίσιο των συζητήσεων σχετικά με τους προσωρινώς απασχολούμενους, που αφορούσε, μεταξύ άλλων, το ζήτημα της διάρκειας της απασχολήσεώς τους στην ΕΚΤ, αρκεί εν προκειμένω για να αποδειχθεί ότι η προσβαλλόμενη πράξη αφορά την προσφεύγουσα ατομικά κατά την έννοια του άρθρου 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Πράγματι, η ιδιότητα αυτή τη χαρακτηρίζει, κατά την έννοια της νομολογίας, στον βαθμό που, μεταξύ των διαφόρων συνδικαλιστικών οργανώσεων που ενδεχομένως δραστηριοποιούνται για την προάσπιση των συμφερόντων των υπαλλήλων της ΕΚΤ και των εν γένει απασχολούμενων σε αυτήν, συμμετείχε στις συζητήσεις με την ΕΚΤ ακριβώς για ζητήματα που καλύπτει η προσβαλλόμενη πράξη, πράγμα που την εξατομικεύει σε σχέση με οποιαδήποτε άλλη συνδικαλιστική οργάνωση (βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση της 9ης Ιουλίου 2009, 3F κατά Επιτροπής, C-319/07 P, EU:C:2009:435, σκέψεις 92 και 93, και διάταξη της 18ης Απριλίου 2002, IPSO και USE κατά ΕΚΤ, T-238/00, EU:T:2002:102, σκέψη 55).
- 59 Ομοίως, η προσβαλλόμενη πράξη αφορά άμεσα την προσφεύγουσα, κατά την έννοια της νομολογίας, στον βαθμό που αυτή είχε ως άμεση συνέπεια τον επηρεασμό της θέσεώς της ως κοινωνικού συνομιλήτη την οποία είχε στο πλαίσιο των συζητήσεων σχετικά με τα ζητήματα των προσωρινώς απασχολούμενων, καθώς της στέρησε τη δυνατότητα να συμμετάσχει στη λήψη της αποφάσεως και να την επηρεάσει.
- 60 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί ο λόγος απαραδέκτου που αντλείται από την έλλειψη ενεργητικής νομιμοποιήσεως της προσφεύγουσας χωρίς να είναι αναγκαίο να κριθεί, στο στάδιο αυτό, το ζήτημα της υπάρξεως των διαδικαστικών εγγυήσεων των οποίων την εφαρμογή θα μπορούσε ενδεχομένως να αξιώσει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της εκδόσεως της προσβαλλομένης πράξεως.

Επί της ελλείψεως εννόμου συμφέροντος

- 61 Η ΕΚΤ υποστηρίζει, επικουρικώς, ότι το συμφέρον της προσφεύγουσας να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη πράξη «είναι περισσότερο πολιτικό παρά νομικό». Επομένως, δεν έχει έννομο συμφέρον κατά την έννοια της νομολογίας, δεδομένου ότι, για τους λόγους που εκτέθηκαν στο πλαίσιο της αμφισβήτησης του δεκτικού προσφυγής χαρακτήρα της προσβαλλομένης πράξεως (βλ. σκέψη 15 ανωτέρω), η ΕΚΤ δεν ήταν υποχρεωμένη να διαβουλευθεί με αυτήν προ της εκδόσεως της πράξεως από την εκτελεστική επιτροπή.
- 62 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι έχει έννομο συμφέρον στον βαθμό που με την παρούσα προσφυγή σκοπεί να προστατεύσει τα δικαιώματά της στην ενημέρωση και τη διαβούλευση.
- 63 Κατά πάγια νομολογία, προσφυγή ακυρώσεως που ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο είναι παραδεκτή μόνο στον βαθμό κατά τον οποίο ο προσφεύγων έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως. Ένα τέτοιο συμφέρον προϋποθέτει ότι η ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως δύναται, αυτή καθαυτήν, να έχει έννομες συνέπειες και ότι, επομένως, η προσφυγή μπορεί, ως εκ του αποτελέσματός της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (βλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, *Mory* κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-33/14 P, EU:C:2015:609, σκέψη 55 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και διάταξη της 4ης Δεκεμβρίου 2014, *Talanton* κατά Επιτροπής, T-165/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:1027, σκέψεις 34 και 35 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 64 Το έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος πρέπει να είναι γεγεννημένο και ενεστώς (βλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, *Mory* κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-33/14 P, EU:C:2015:609, σκέψη 56 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 65 Όπως προβάλλει η προσφεύγουσα, με την παρούσα προσφυγή, ζητεί ακριβώς να προστατεύσει τα διαδικαστικά της δικαιώματα στην ενημέρωση και τη διαβούλευση. Επομένως, η ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως μπορεί να έχει ως συνέπεια να υποχρεωθεί η ΕΚΤ να διασφαλίζει την τήρηση των δικαιωμάτων αυτών προ της εκδόσεως μιας πράξεως όπως η προσβαλλόμενη πράξη. Εντούτοις, η ύπαρξη ενός τέτοιου εννόμου συμφέροντος προϋποθέτει ότι η προσφεύγουσα μπορεί να προβάλει ότι έχει, εν προκειμένω, τα δικαιώματα αυτά, πράγμα που πρέπει να συνεκτιμηθεί με τους λόγους ακυρώσεως της προσφυγής.

Επί της μη τηρήσεως της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής

- 66 Η ΕΚΤ υποστηρίζει, όλως επικουρικώς, ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη λόγω μη τηρήσεως της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής. Δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη πράξη είναι εσωτερική οδηγία απευθυνόμενη στις υπηρεσίες του θεσμικού οργάνου, δεν θα έπρεπε, κατά την ΕΚΤ, να δημοσιευθεί και, εν πάση περιπτώσει, η ανάρτηση στον ενδοδικτυακό ιστότοπο του θεσμικού οργάνου δεν μπορεί να εξομοιωθεί με δημοσίευση. Κατά συνέπεια, ο συνυπολογισμός δεκατεσσάρων επιπλέον ημερών στην προθεσμία ασκήσεως προσφυγής που προβλέπει το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991 δεν μπορεί να εφαρμοστεί εν προκειμένω. Έτσι, η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής αρχίζει από την ημερομηνία κατά την οποία η προσφεύγουσα έλαβε γνώση της προσβαλλομένης πράξεως, ήτοι τη 16η Ιουλίου 2014, τουτέστιν όταν αναρτήθηκε η προσβαλλόμενη πράξη στον ενδοδικτυακό ιστότοπο της ΕΚΤ και διοργανώθηκε ενημερωτική συνάντηση παρουσία της. Κατά συνέπεια, η προσφυγή που ασκήθηκε στις 10 Οκτωβρίου 2014 είναι εκπρόθεσμη.
- 67 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσφυγή ασκήθηκε εμπρόθεσμα.
- 68 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ είναι δημοσίας τάξεως, δεδομένου ότι τάσσεται για να εξασφαλίζεται η σαφήνεια και η βεβαιότητα των εννόμων καταστάσεων και να αποφεύγεται κάθε αυθαίρετη διάκριση

ή μεταχείριση κατά την απονομή της δικαιοσύνης, εναπόκειται δε στον δικαστή της Ένωσης να εξετάζει, ακόμα και αυτεπαγγέλτως, αν τηρήθηκε η προθεσμία αυτή (αποφάσεις της 23ης Ιανουαρίου 1997, Coen, C-246/95, EU:C:1997:33, σκέψη 21, και της 18ης Σεπτεμβρίου 1997, Mutual Aid Administration Services κατά Επιτροπής, T-121/96 και T-151/96, EU:T:1997:132, σκέψεις 38 και 39).

- 69 Κατά το άρθρο 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, οι προσφυγές ακυρώσεως πρέπει να ασκούνται εντός προθεσμίας δύο μηνών. Η προθεσμία αυτή αρχίζει, κατά περίπτωση, από τη δημοσίευση της πράξεως, την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή, ελλείψει δημοσιεύσεως ή κοινοποίησεως, από την ημέρα κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως.
- 70 Από το ίδιο το γράμμα της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι το κριτήριο το οποίο στηρίζεται στην ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων λαμβάνει γνώση της πράξεως και από την οποία αρχίζει η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με τη δημοσίευση ή την κοινοποίηση της πράξεως (απόφαση της 10ης Μαρτίου 1998, Γερμανία κατά Συμβουλίου, C-122/95, EU:C:1998:94, σκέψη 35· βλ., επίσης, απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 2003, Regione Siciliana κατά Επιτροπής, T-190/00, EU:T:2003:316, σκέψη 30 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 71 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται μεταξύ των διαδίκων ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα. Ούτε επίσης δημοσιεύθηκε, αλλά μόνον αναρτήθηκε στον ενδοδικτυακό ιστότοπο της ΕΚΤ ενημερωτική ανακοίνωση σχετικά με την πράξη αυτή. Υπό τις περιστάσεις αυτές, ως ημερομηνία από την οποία αρχίζει η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής πρέπει να θεωρηθεί η ημέρα κατά την οποία η προσφεύγουσα έλαβε γνώση της προσβαλλομένης πράξεως.
- 72 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία, ελλείψει δημοσιεύσεως ή κοινοποίησεως, εναπόκειται μεν στο πρόσωπο που λαμβάνει γνώση της υπάρξεως πράξεως που το αφορά να ζητήσει το πλήρες κείμενό της εντός εύλογης προθεσμίας, αλλά ότι, με την επιφύλαξη αυτή, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής δεν μπορεί να υπολογιστεί παρά μόνον από την ημέρα που ο τρίτος ενδιαφερόμενος έλαβε ακριβή γνώση του περιεχομένου και των αιτιολογικών σκέψεων της εν λόγω πράξεως κατά τρόπο που να του επιτρέπει να ασκήσει το δικαίωμά του προς άσκηση προσφυγής (αποφάσεις της 6ης Ιουλίου 1988, Dillinger Hüttenwerke κατά Επιτροπής, 236/86, EU:C:1988:367, σκέψη 14, και της 19ης Φεβρουαρίου 1998, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, C-309/95, EU:C:1998:66, σκέψη 18).
- 73 Η ΕΚΤ υποστηρίζει ότι ως σημείο ενάρξεως της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής πρέπει να θεωρηθεί η 16η Ιουλίου 2014, ημερομηνία κατά την οποία αναρτήθηκε στον ενδοδικτυακό ιστότοπο της ΕΚΤ η ενημερωτική ανακοίνωση σε σχέση με την προσβαλλόμενη πράξη και έλαβε χώρα ενημερωτική συνάντηση παρουσία της προσφεύγουσας.
- 74 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, κατά την ημερομηνία αυτή, η προσφεύγουσα δεν είχε ακριβή γνώση του περιεχομένου και των αιτιολογικών σκέψεων της προσβαλλομένης πράξεως. Πράγματι, από τη δικογραφία συνάγεται, πράγμα το οποίο εξάλλου δεν αμφισβητείται από την ΕΚΤ, ότι το ακριβές περιεχόμενο της γνωστοποιήθηκε στην προσφεύγουσα το πρώτον στις 24 Οκτωβρίου 2014, ήτοι μετά την άσκηση της προσφυγής, και ότι έλαβε αντίγραφό της μόνο με το υπόμνημα αντικρούσεως. Το προβαλλόμενο από την ΕΚΤ γεγονός ότι η ενημερωτική ανακοίνωση που αναρτήθηκε στον ενδοδικτυακό ιστότοπο του θεσμικού οργάνου απηχούσε «κατ' ουσίαν» την ενημέρωση που είχε λάβει η προσφεύγουσα, από τη διοίκηση της ΕΚΤ, στις 24 Οκτωβρίου 2014 δεν αρκεί προκειμένου να θεωρηθεί ότι στις 16 Ιουλίου 2014 η προσφεύγουσα είχε ακριβή γνώση του περιεχομένου και των αιτιολογικών σκέψεων της προσβαλλομένης πράξεως, κατά την έννοια της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 72 ανωτέρω.
- 75 Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα υποχρεώθηκε να ασκήσει την παρούσα προσφυγή χωρίς τη βεβαιότητα ότι γνωρίζει όλα τα κρίσιμα στοιχεία της προσβαλλομένης πράξεως (βλ., στο ίδιο πνεύμα και κατ' αναλογία, απόφαση της 6ης Ιουλίου 1988, Dillinger Hüttenwerke κατά Επιτροπής, 236/86, EU:C:1988:367, σκέψη 15).

- 76 Περαιτέρω, πρέπει να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα εκπλήρωσε την υποχρέωσή της, όπως επιτάσσει η νομολογία (βλ. σκέψη 72 ανωτέρω), να ζητήσει εντός εύλογου χρονικού διαστήματος ολόκληρο το κείμενο της προσβαλλομένης πράξεως. Πράγματι, από τη δικογραφία συνάγεται ότι η προσφεύγουσα απηύθυνε διάφορες αιτήσεις προς τη διοίκηση της ΕΚΤ ζητώντας αντίγραφο της προσβαλλομένης πράξεως, η δε τελευταία που προηγήθηκε της ασκήσεως της προσφυγής φέρει την ημερομηνία της 8ης Οκτωβρίου 2014.
- 77 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η προσφυγή δεν μπορεί να θεωρηθεί εκπρόθεσμη.
- 78 Κατά συνέπεια, ο τέταρτος λόγος απαραδέκτου τον οποίον προέβαλε η ΕΚΤ πρέπει να απορριφθεί χωρίς να απαιτείται να εξεταστούν τα επιχειρήματα των διαδίκων σχετικά με τον υπολογισμό της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής βάσει της ημερομηνίας κατά την οποία αναρτήθηκε στον ενδοδικτυακό ιστότοπο της ΕΚΤ η ενημερωτική ανακοίνωση σχετικά με την προσβαλλόμενη πράξη.

2. Επί της ουσίας

Επί του ακυρωτικού αιτήματος

- 79 Προς στήριξη της προσφυγής ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως που αντλούνται, αντιστοίχως, ο μὲν πρώτος από την προσβολή του δικαιώματος στην ενημέρωση και τη διαβούλευση, όπως αυτό κατοχυρώνεται στο άρθρο 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στην οδηγία 2002/14/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαρτίου 2002, περί θεσπίσεως γενικού πλαισίου ενημερώσεως και διαβουλεύσεως των εργαζομένων στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα – Κοινή δήλωση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής για την εκπροσώπηση των εργαζομένων (ΕΕ 2002, L 80, σ. 29), και διευκρινίζεται και εφαρμόζεται από τη συμφωνία-πλαίσιο και από τις συζητήσεις εντός της ομάδας εργασίας, τις οποίες η προσφεύγουσα χαρακτηρίζει «ad hoc συμφωνία», καθώς και από την παραβίαση αυτής της φερόμενης «ad hoc συμφωνίας» και της συμφωνίας-πλαισίου, ο δε δεύτερος από την παράβαση του άρθρου 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την προσβολή του δικαιώματος στην ενημέρωση και τη διαβούλευση, όπως αυτό κατοχυρώνεται στο άρθρο 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και στην οδηγία 2002/14 και διευκρινίζεται και εφαρμόζεται από τη συμφωνία-πλαίσιο και από τη φερόμενη «ad hoc συμφωνία», καθώς και από την παραβίαση αυτής της «ad hoc συμφωνίας» και της συμφωνίας-πλαισίου

- 80 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η ΕΚΤ, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη πράξη χωρίς να τηρήσει την επιταγή του κοινωνικού διαλόγου με την προσφεύγουσα, προσέβαλε το δικαίωμα στην ενημέρωση και τη διαβούλευση με τους εργαζομένους, που κατοχυρώνει το άρθρο 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και το άρθρο 4 της οδηγίας 2002/14, όπως αυτά έχουν τεθεί σε εφαρμογή με τις διαπραγματευθείσες συμφωνίες κατά την έννοια του άρθρου 5 της τελευταίας, ήτοι με τη συμφωνία-πλαίσιο και τη φερόμενη «ad hoc συμφωνία».
- 81 Η ΕΚΤ αμφισβητεί ότι προσέβαλε τα δικαιώματα της προσφεύγουσας στη διαβούλευση και την ενημέρωση, στον βαθμό που οι διατάξεις τις οποίες επικαλείται δεν της παρέχουν, εν προκειμένω, τέτοια δικαιώματα.
- 82 Πρέπει να εξεταστεί, καταρχάς, εάν εν προκειμένω η προσφεύγουσα δικαιούται να απαιτήσει, δυνάμει των διατάξεων που επικαλείται, διαδικαστικές εγγυήσεις οι οποίες θα της παρείχαν τη δυνατότητα ενημερώσεως, διαβουλεύσεως και συμμετοχής προ της εκδόσεως της προσβαλλομένης πράξεως και, εν συνεχεία, εφόσον παρίσταται ανάγκη, εάν αυτά τα διαδικαστικά δικαιώματα προσεβλήθησαν κατά παράβαση των εγγυήσεων αυτών.

– Επί του άρθρου 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων

- 83 Η προσφεύγουσα αναφέρεται πρώτον στο δικαίωμα στην ενημέρωση και τη διαβούλευση των εργαζομένων που κατοχυρώνεται στο άρθρο 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.
- 84 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι το άρθρο 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων καθιερώνει το δικαίωμα στη διαβούλευση και την ενημέρωση των εργαζομένων στην επιχείρηση. Κατά τη νομολογία, οι διατάξεις αυτές μπορούν να τυγχάνουν εφαρμογής στις σχέσεις μεταξύ των θεσμικών οργάνων της Ένωσης και του προσωπικού τους, όπως προκύπτει από την απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2013, Επανεξέταση Επιτροπή κατά Strack (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570).
- 85 Εντούτοις, κατά το ίδιο το γράμμα των διατάξεων του άρθρου 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, η άσκηση των δικαιωμάτων που κατοχυρώνουν περιορίζεται στις περιπτώσεις και τις προϋποθέσεις που προβλέπονται από το δίκαιο της Ένωσης και τις εθνικές νομοθεσίες και πρακτικές (απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 2014, Association de médiation sociale, C-176/12, EU:C:2014:2, σκέψη 45, και διάταξη της 11ης Νοεμβρίου 2014, Bergallou κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-22/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:954, σκέψη 33).
- 86 Επομένως, το άρθρο 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, το οποίο δεν θέτει κανένα κανόνα δικαίου άμεσης ισχύος, δεν είναι αφ' εαυτού ικανό να απονείμει στους ιδιώτες δικαίωμα στη διαβούλευση και στην ενημέρωση δυνάμενο να προβληθεί ως τέτοιο (βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 2014, Association de médiation sociale, C-176/12, EU:C:2014:2, σκέψη 47).
- 87 Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί, εν προκειμένω, τα δικαιώματα στη διαβούλευση και στην ενημέρωση επί τη βάση αποκλειστικώς και μόνον του άρθρου 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.
- 88 Κατά τις επεξηγήσεις σχετικά με το άρθρο 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, οι οποίες, συμφώνως προς το άρθρο 6, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, ΣΕΕ και το άρθρο 52, παράγραφος 7, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, πρέπει να συνεκτιμώνται για την ερμηνεία του, το κεκτημένο της Ένωσης στον τομέα που ορίζει το άρθρο 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, το οποίο διευκρινίζει τις προϋποθέσεις εφαρμογής του, αποτελείται, μεταξύ άλλων, από την οδηγία 2002/14, την οποία επικαλείται εν προκειμένω η προσφεύγουσα.
- 89 Επιβάλλεται, επομένως, να εξεταστεί αν η προσφεύγουσα θα μπορούσε, εν προκειμένω, να αντλήσει τα δικαιώματα που επικαλείται από το άρθρο 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, όπως αυτό έχει διευκρινιστεί με τις διατάξεις της οδηγίας 2002/14.

– Επί της οδηγίας 2002/14

- 90 Η προσφεύγουσα αναφέρεται στους τομείς της ενημερώσεως και της διαβουλεύσεως τους οποίους ορίζει το άρθρο 4 της οδηγίας 2002/14 και υποστηρίζει ότι η οδηγία αυτή δεν περιορίζει τα δικαιώματα διαβουλεύσεως μόνο στους εργαζόμενους με συμβάσεις εργασίας οι οποίες τους συνδέουν απευθείας με την επιχείρηση. Έτσι, οι προσωρινώς απασχολούμενοι έχουν εξίσου, κατά την προσφεύγουσα, το δικαίωμα να απολαύουν συλλογικών δικαιωμάτων και να εκπροσωπούνται εντός της ΕΚΤ.
- 91 Κατά την ΕΚΤ, το άρθρο 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, όπως αυτό έχει διευκρινιστεί από τις διατάξεις της οδηγίας 2002/14, δεν μπορεί να συνιστά για την ΕΚΤ τη νομική βάση της υποχρεώσεως ενημερώσεως και διαβουλεύσεως με τους εκπροσώπους των προσωρινώς απασχολούμενων προ της εκδόσεως της προσβαλλομένης πράξεως, στον βαθμό που, αφενός, από τη νομολογία προκύπτει ότι η οδηγία 2002/14 δεν επιβάλλει καθ'αυτό υποχρεώσεις στα θεσμικά όργανα στις σχέσεις τους με το προσωπικό τους και, αφετέρου, οι υποχρεώσεις αυτές επιβάλλονται σε

«εργοδότη»· όμως, η ΕΚΤ δεν είναι ο εργοδότης των προσωρινώς απασχολούμενων. Τέλος, ακόμη και εάν ήθελε υποτεθεί ότι οι διατάξεις αυτές εφαρμόζονται επ' αυτής, η ΕΚΤ φρονεί ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν εμπίπτει στο άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2002/14.

- 92 Εισαγωγικώς, πρέπει να εξεταστεί εάν η οδηγία 2002/14 προβλέπει τα δικαιώματα στη διαβούλευση και στην ενημέρωση υπέρ των προσωρινώς απασχολούμενων και των εκπροσώπων τους, όπως διατείνεται η προσφεύγουσα.
- 93 Η οδηγία 2002/14, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 18 και το άρθρο 1, παράγραφος 1, «έχει ως στόχο τη θέσπιση ενός γενικού πλαισίου που καθορίζει τις ελάχιστες απαιτήσεις όσον αφορά το δικαίωμα για ενημέρωση και διαβούλευση των εργαζομένων στις επιχειρήσεις ή εγκαταστάσεις στην [Ένωση]». Περαιτέρω, από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι οι εργαζόμενοι ενημερώνονται και διαβουλεύονται μέσω των εκπροσώπων τους κατά τα προβλεπόμενα στη νομοθεσία ή τις εθνικές πρακτικές.
- 94 Δυνάμει του άρθρου 2, στοιχεία στ' και ζ', της οδηγίας 2002/14, νοείται ως «ενημέρωση» «η διαβίβαση στοιχείων από τον εργοδότη στους εκπροσώπους των εργαζομένων προκειμένου να λάβουν γνώση του εκάστοτε θέματος και να το εξετάσουν» και ως «διαβούλευση» «η ανταλλαγή απόψεων και η καθιέρωση διαλόγου μεταξύ των εκπροσώπων των εργαζομένων και του εργοδότη». Δυνάμει του άρθρου 2, στοιχεία γ' και δ', της ίδιας οδηγίας, πρέπει να νοείται ως «εργοδότης» «το φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο συνάπτει συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας με τους εργαζομένους, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία και πρακτική», και ως «εργαζόμενος» «κάθε πρόσωπο, το οποίο, στο οικείο κράτος μέλος προστατεύεται ως εργαζόμενος δυνάμει της εθνικής εργατικής νομοθεσίας και πρακτικής».
- 95 Συναφώς, πρώτον, πρέπει να σημειωθεί ότι το σύστημα που καθιερώνει η οδηγία 2002/14 μπορεί, πλην ορισμένων εξαιρέσεων που προβλέπονται στο άρθρο της 3, παράγραφοι 2 και 3, να εφαρμοστεί σε όλους τους εργαζομένους που εμπίπτουν στο άρθρο 2, στοιχείο δ', της οδηγίας αυτής (απόφαση της 18ης Ιανουαρίου 2007, Confédération générale du travail κ.λπ., C-385/05, EU:C:2007:37, σκέψη 37). Περαιτέρω, δεν αμφισβητείται από την ΕΚΤ ότι οι προσωρινώς απασχολούμενοι προστατεύονται ως εργαζόμενοι στη Γερμανία, κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο δ', της οδηγίας 2002/14 και όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από τις αιτιολογικές σκέψεις 1 και 23 και από το άρθρο 2 της οδηγίας 2008/104/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 19ης Νοεμβρίου 2008, περί της εργασίας μέσω εταιρείας προσωρινής απασχόλησης (ΕΕ 2008, L 327, σ. 9), όπως έχει μεταφερθεί στο γερμανικό δίκαιο από τον AÜG.
- 96 Δεύτερον, δεν αμφισβητείται μεταξύ των διαδίκων ότι η ΕΚΤ και οι προσωρινώς απασχολούμενοι που της έχουν διατεθεί δεν συνδέονται με συμβατική σχέση. Εντούτοις, όπως προβάλλει, κατ' ουσίαν, η προσφεύγουσα, η ΕΚΤ και οι προσωρινώς απασχολούμενοι συνδέονται με «σχέση εργασίας» κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο γ', της οδηγίας 2002/14, οπότε η ΕΚΤ πρέπει να θεωρηθεί ως εργοδότης τους κατά την έννοια της διατάξεως αυτής.
- 97 Πράγματι, πρώτον, κατά πάγια νομολογία, το βασικό χαρακτηριστικό της «σχέσεως εργασίας» έγκειται στο γεγονός ότι το ένα πρόσωπο παρέχει κατά τη διάρκεια μιας χρονικής περιόδου, για λογαριασμό άλλου προσώπου και υπό τις εντολές του, ιδίως ως προς την επιλογή του χρόνου, του τόπου και του αντικειμένου της εργασίας του, υπηρεσίες έναντι των οποίων λαμβάνει αμοιβή. Ο χαρακτηρισμός αυτός αποδίδεται γενικά κατά το δίκαιο της Ένωσης αν πληρούνται οι ως άνω προϋποθέσεις, ανεξαρτήτως του αν ο ενδιαφερόμενος έχει συνάψει σύμβαση εργασίας (βλ. αποφάσεις της 13ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά Ιταλίας, C-596/12, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2014:77, σκέψη 17 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 4ης Δεκεμβρίου 2014, FNV Kunsten Informatie en Media, C-413/13, EU:C:2014:2411, σκέψεις 34 και 36 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 98 Εν προκειμένω, η σχέση μεταξύ της EKT και των προσωρινώς απασχολούμενων πληροί το σύνολο των προϋποθέσεων αυτών, καθώς οι προσωρινώς απασχολούμενοι ασκούν την επαγγελματική τους δραστηριότητα υπέρ και υπό τη διεύθυνση της EKT, στην οποία διατίθενται περιοδικά από εταιρία προσωρινής απασχολήσεως η οποία τους καταβάλλει εις αντάλλαγμα αμοιβή.
- 99 Το συμπέρασμα αυτό επιρρωννύεται από τη νομολογία κατά την οποία η διάθεση προσωρινώς απασχολούμενων εργαζομένων συνιστά μια πολύπλοκη και ιδιαίτερη δομή του εργατικού δικαίου, η οποία περιλαμβάνει διπλή σχέση εργασίας μεταξύ, αφενός, της επιχειρήσεως προσωρινής απασχολήσεως προσωπικού και του προσωρινώς απασχολούμενου εργαζομένου και, αφετέρου, του εργαζομένου αυτού και της επιχειρήσεως που τον χρησιμοποιεί, καθώς και σχέση διαθέσεως προσωπικού μεταξύ της επιχειρήσεως προσωρινής απασχολήσεως και της επιχειρήσεως που απασχολεί τέτοιο προσωπικό (απόφαση της 11ης Απριλίου 2013, Della Rocca, C-290/12, EU:C:2013:235, σκέψη 40).
- 100 Σχέση εργασίας απορρέουσα από σύμβαση συναφθείσα απευθείας μεταξύ του εργαζομένου και του εργοδότη πρέπει έτσι να διακρίνεται από σχέση εργασίας όπως η σχέση μεταξύ επιχειρήσεως που χρησιμοποιεί προσωπικό προσωρινής απασχολήσεως, εν προκειμένω της EKT, και των προσωρινώς απασχολούμενων που της διατίθενται από εταιρία προσωρινής απασχολήσεως.
- 101 Δεύτερον, η έννοια του εργοδότη στο άρθρο 2, στοιχείο γ', της οδηγίας 2002/14 δεν προβλέπει, όπως προβάλλει η προσφεύγουσα, ότι μόνον οι σχέσεις εργασίας που διέπονται από σύμβαση εργασίας συναφθείσα απευθείας μεταξύ του εργοδότη και του εργαζομένου εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του, εν αντιθέσει προς όσα προβλέπει, μεταξύ άλλων, η οδηγία 1999/70/EK του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP (EE 1999, L 175, σ. 43), η οποία, ως εκ τούτου, δεν εφαρμόζεται στους εργαζομένους με σύμβαση ορισμένου χρόνου οι οποίοι τίθενται στη διάθεση επιχειρήσεως που χρησιμοποιεί προσωπικό προσωρινής απασχολήσεως (βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση της 11ης Απριλίου 2013, Della Rocca, C-290/12, EU:C:2013:235, σκέψεις 36 και 39).
- 102 Τρίτον, πρέπει να τονιστεί ότι το άρθρο 8 της οδηγίας 2008/104, που συνιστά ακριβώς τη σχετική με την προσωρινή απασχόληση κανονιστική ρύθμιση, επιβάλλει στην επιχείρηση που χρησιμοποιεί προσωπικό προσωρινής απασχολήσεως την υποχρέωση ενημερώσεως των εκπροσώπων των εργαζομένων σε αυτήν σχετικά με τη χρήση προσωρινώς απασχολούμενων, όταν ενημερώνει τα όργανα εκπροσωπήσεως των εργαζομένων σχετικά με την κατάσταση που επικρατεί εντός της επιχειρήσεως όσον αφορά την απασχόληση. Η διάταξη αυτή, η οποία σαφώς επιβάλλει στην επιχείρηση που χρησιμοποιεί προσωπικό προσωρινής απασχολήσεως, εν προκειμένω στην EKT, την υποχρέωση ενημερώσεως όσον αφορά την εκ μέρους της χρήση προσωρινώς απασχολούμενων, διευκρινίζει επίσης ότι η οδηγία 2008/104 εφαρμόζεται «[υ]πό την επιφύλαξη αυστηρότερων ή/και ειδικότερων εθνικών και [ενωσιακών] διατάξεων για την ενημέρωση και τη διαβούλευση και, ιδίως, της οδηγίας 2002/14».
- 103 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι, εν αντιθέσει προς όσα προβάλλει η EKT, η οδηγία 2002/14 πρέπει να θεωρείται εφαρμοστέα όσον αφορά τις υποχρεώσεις τις οποίες υπέχει επιχείρηση που χρησιμοποιεί προσωπικό προσωρινής απασχολήσεως σχετικά με την ενημέρωση και τη διαβούλευση με τους εκπροσώπους των προσωρινώς απασχολούμενων.
- 104 Εν συνεχεία, πρέπει να τονιστεί, όπως προβάλλει η EKT, ότι, κατά πάγια νομολογία, δεδομένου ότι οι οδηγίες απευθύνονται στα κράτη μέλη και όχι στα θεσμικά όργανα της Ένωσης, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αυτές καθαυτές οι διατάξεις της οδηγίας 2002/14 επιβάλλουν υποχρεώσεις στα θεσμικά όργανα στις σχέσεις τους με το προσωπικό τους (βλ., στο ίδιο πνεύμα και κατ' αναλογία, αποφάσεις της 9ης Σεπτεμβρίου 2003, Rinke, C-25/02, EU:C:2003:435, σκέψη 24, και της 21ης Μαΐου 2008, Belfass κατά Συμβουλίου, T-495/04, EU:T:2008:160, σκέψη 43).

- 105 Εντούτοις, όπως έχει ήδη κριθεί, το γεγονός ότι μια οδηγία δεν δεσμεύει, αυτή καθαυτήν, τα θεσμικά όργανα δεν μπορεί να αποκλείσει τη δυνατότητα επικλήσεως των κανόνων ή των αρχών που θεσπίζει η οδηγία κατά των θεσμικών οργάνων όταν αυτοί οι κανόνες και αυτές οι αρχές αποτελούν απλώς ειδική έκφραση θεμελιωδών κανόνων της Συνθήκης και γενικών αρχών η τήρηση των οποίων επιβάλλεται ευθέως στα εν λόγω θεσμικά όργανα. Συγκεκριμένα, σε μια κοινότητα δικαίου, η ομοιόμορφη εφαρμογή του δικαίου αποτελεί θεμελιώδη επιταγή και κάθε υποκείμενο δικαίου υπόκειται στην αρχή του σεβασμού της νομιμότητας. Έτσι, τα θεσμικά όργανα οφείλουν να τηρούν τους κανόνες της Συνθήκης ΛΕΕ και τις γενικές αρχές του δικαίου που έχουν εφαρμογή επ' αυτών, όπως κάθε άλλο υποκείμενο δικαίου (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 9ης Σεπτεμβρίου 2003, Rinke, C-25/02, EU:C:2003:435, σκέψεις 25 έως 28, και της 21ης Σεπτεμβρίου 2011, Adjemian κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-325/09 P, EU:T:2011:506, σκέψη 56 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 106 Ομοίως, μια οδηγία μπορεί να δεσμεύει ένα θεσμικό όργανο, όταν το όργανο αυτό, ιδίως στο πλαίσιο της οργανωτικής αυτονομίας του, επιδίωξε να εκπληρώσει ορισμένη υποχρέωση που προβλέπει η οδηγία ή ακόμη στην περίπτωση που μια εσωτερική πράξη γενικής εφαρμογής παραπέμπει η ίδια ρητώς σε μέτρα που έχει λάβει ο νομοθέτης της Ένωσης κατ' εφαρμογήν των Συνθηκών. Τέλος, τα θεσμικά όργανα οφείλουν, σύμφωνα με το καθήκον καλόπιστης συνεργασίας που υπέχουν, να λαμβάνουν υπ' όψιν στη συμπεριφορά τους ως εργοδοτών νομοθετικές διατάξεις που έχουν εκδοθεί σε επίπεδο Ένωσης (απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2012, Επιτροπή κατά Strack, T-268/11 P, EU:T:2012:588, σκέψεις 43 και 44).
- 107 Ως εκ τούτου, πρέπει να καθοριστεί εάν και υπό ποιες προϋποθέσεις μπορεί να γίνει επίκληση της οδηγίας 2002/14 για να προσδιοριστεί η ύπαρξη ή για να διευκρινιστεί το περιεχόμενο μιας υποχρέωσης που ενδεχομένως βαρύνει την ΕΚΤ να διαβουλεύεται με την προσφεύγουσα συνδικαλιστική οργάνωση και να την ενημερώνει προ της εκδόσεως της προσβαλλομένης πράξεως.
- 108 Πρώτον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η θέσπιση από την οδηγία 2002/14 ενός γενικού πλαισίου σχετικά με την ενημέρωση και τη διαβούλευση με τους εργαζομένους συνιστά, βεβαίως, την έκφραση των θεμελιωδών δικαιωμάτων που κατοχυρώνει το άρθρο 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Εντούτοις, όπως τονίστηκε στη σκέψη 86 ανωτέρω, αυτοί οι θεμελιώδεις κανόνες που απορρέουν από το άρθρο 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων δεν επιβάλλονται ευθέως στην ΕΚΤ, κατά την έννοια της προπαρατεθείσας στη σκέψη 105 ανωτέρω νομολογίας, στον βαθμό που, όπως προκύπτει από τη διάταξη αυτή, πρέπει να διευκρινίζονται από το δίκαιο της Ένωσης ή το εθνικό δίκαιο.
- 109 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η ΕΚΤ δεσμεύεται από τους κανονισμούς και τις οδηγίες που αφορούν την κοινωνική πολιτική της ΕΕ δυνάμει του άρθρου 9, στοιχείο γ', των όρων απασχολήσεως του προσωπικού της ΕΚΤ (στο εξής: όροι απασχολήσεως).
- 110 Το άρθρο 9, στοιχείο γ', των όρων απασχολήσεως προβλέπει τα εξής:
- «Οι παρόντες όροι απασχολήσεως δεν διέπονται από κανένα συγκεκριμένο εθνικό δίκαιο. Η ΕΚΤ εφαρμόζει: i) τις γενικές αρχές που είναι κοινές στα δίκαια των κρατών μελών, ii) τις γενικές αρχές του δικαίου [της Ένωσης] και iii) τους κανόνες που περιέχονται στους σχετικούς με την κοινωνική πολιτική κανονισμούς και οδηγίες [της Ένωσης] που απευθύνονται στα κράτη μέλη. Αυτές οι νομικές πράξεις εφαρμόζονται από την ΕΚΤ κάθε φορά που κάτι τέτοιο καθίσταται αναγκαίο. Συναφώς, λαμβάνονται δεόντως υπ' όψιν οι συστάσεις [της Ένωσης] σχετικά με θέματα κοινωνικής πολιτικής. Οι αρχές που έχουν καθιερωθεί με τους κανονισμούς, τους κανόνες και τη νομολογία που εφαρμόζονται επί θεμάτων προσωπικού των θεσμικών οργάνων [της Ένωσης] λαμβάνονται δεόντως υπ' όψιν για την ερμηνεία των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων που προβλέπονται από τους παρόντες όρους απασχολήσεως.»

- 111 Στον βαθμό που το επιχείρημα αυτό της προσφεύγουσας αφορά την κατάσταση στο πλαίσιο της οποίας μια εσωτερική πράξη γενικής εφαρμογής παραπέμπει η ίδια ρητώς σε μέτρα που έχει λάβει ο νομοθέτης της Ένωσης κατ' εφαρμογήν των Συνθηκών, κατά την έννοια της προπαρατεθείσας στη σκέψη 106 ανωτέρω νομολογίας, πρέπει να τονιστεί ότι, μολονότι η διάταξη αυτή των όρων απασχολήσεως απηχεί τη γενική αρχή κατά την οποία η ομοιόμορφη εφαρμογή του δικαίου απαιτεί να τηρούν τα θεσμικά όργανα της Ένωσης τους κανόνες δικαίου της Ένωσης, περιλαμβανομένων των οδηγιών (βλ. σκέψη 105 ανωτέρω), και μολονότι μια πράξη της Ένωσης πρέπει να ερμηνεύεται, στο μέτρο του δυνατού, σύμφωνα με το σύνολο του πρωτογενούς δικαίου (βλ. απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2013, Επανεξέταση Επιτροπή κατά Strack, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, σκέψη 40 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), εντούτοις δεν κάνει λόγο για δέσμευση της ΕΚΤ να «εκπληρώσει συγκεκριμένη υποχρέωση», ιδίως την υποχρέωση να ενημερώνει και να διαβουλεύεται με τους εκπροσώπους των εργαζομένων, όπως είναι αυτή την οποία προβλέπει η οδηγία 2002/14.
- 112 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι διατάξεις του άρθρου 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων καθώς και του άρθρου 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2002/14 εφαρμόστηκαν με τη συμφωνία-πλαίσιο και τις συζητήσεις εντός της ομάδας εργασίας, τις οποίες χαρακτηρίζει ως «ad hoc συμφωνία». Η προσφεύγουσα φαίνεται έτσι να αναφέρεται στην περίπτωση κατά την οποία η ΕΚΤ, ιδίως στο πλαίσιο της οργανωτικής αυτονομίας της, θα προετίθετο να εκπληρώσει ορισμένη υποχρέωση που προβλέπει η οδηγία αυτή κατά την έννοια της προπαρατεθείσας στη σκέψη 106 ανωτέρω νομολογίας.
- 113 Επομένως, πρέπει να εξεταστεί εάν η συμφωνία-πλαίσιο και η δημιουργία της ομάδας εργασίας τον Ιανουάριο του 2014 με τη συμμετοχή της προσφεύγουσας θα μπορούσαν να θεωρηθούν ως συγκεκριμενοποίηση των δικαιωμάτων που προβλέπει η οδηγία 2002/14 υπέρ της προσφεύγουσας στο πλαίσιο της εκδόσεως της προσβαλλομένης πράξεως.
- Επί της συμφωνίας-πλαισίου
- 114 Κατά την προσφεύγουσα, το σημείο 2 της συμφωνίας-πλαισίου περιλαμβάνει τους τομείς της ενημερώσεως και της διαβουλεύσεως τους οποίους ορίζει το άρθρο 4 της οδηγίας 2002/14. Υποστηρίζει ότι διαθέτει, δυνάμει του σημείου 2 της συμφωνίας-πλαισίου που εφαρμόζεται επί των ζητημάτων των προσωρινώς απασχολούμενων βάσει της φερόμενης «ad hoc συμφωνίας», δικαίωμα ενημερώσεως, διαβουλεύσεως και εκ των προτέρων συμμετοχής σε διαδικασία αποσκοπούσα στην έκδοση μέτρων, όπως είναι η προσβαλλόμενη πράξη, που συνεπάγονται ουσιαστικές μεταβολές στην οργάνωση της εργασίας και ορισμένες μεταβολές στις συμβατικές σχέσεις ή στις πολιτικές για την απασχόληση, με συνέπειες επί της καταστάσεως των υπαλλήλων της ΕΚΤ.
- 115 Η ΕΚΤ υποστηρίζει ότι η συμφωνία-πλαίσιο δεν εφαρμόζεται εν προκειμένω όσον αφορά τα δικαιώματα διαβουλεύσεως και ενημερώσεως της προσφεύγουσας, στον βαθμό που αυτή δεν αφορά τους προσωρινώς απασχολούμενους, καθώς δεν θεωρούνται υπάλληλοι της ΕΚΤ κατά την έννοια του σημείου 1, στοιχείο α', πρώτη περίπτωση, της εν λόγω συμφωνίας, και καθώς το σημείο της 2, στοιχείο α', δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα τη διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής της διατάξεως αυτής.
- 116 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι η συμφωνία-πλαίσιο που συνήφθη μεταξύ της ΕΚΤ και της προσφεύγουσας έχει ως αντικείμενο, όπως προκύπτει από τον τίτλο της, «την αναγνώριση, την ανταλλαγή πληροφοριών και τη διαβούλευση». Η αιτιολογική σκέψη 3 διευκρινίζει ότι «[η] καλλιέργεια ώριμου κοινωνικού διαλόγου μεταξύ της ΕΚΤ και των συνδικάτων, που επιτρέπει την αποτελεσματικότερη συμμετοχή των μελών του προσωπικού της ΕΚΤ στα ζητήματα που τους αφορούν άμεσα, απαιτεί την ανταλλαγή πληροφοριών και τη διαβούλευση».

- 117 Κατά το σημείο 1, στοιχείο α', της συμφωνίας-πλαίσιου, ως « ενημέρωση » πρέπει να νοείται η « διαβίβαση στοιχείων από την ΕΚΤ [στην IPSO] προκειμένου να επιτρέψει [στην τελευταία] να εξοικειωθεί με το ζήτημα και να το εξετάσει, καθώς και η διαβίβαση στοιχείων από την [IPSO] στην ΕΚΤ με τον ίδιο σκοπό », ως διαβούλευση δε πρέπει να νοείται η « ανταλλαγή απόψεων μεταξύ της ΕΚΤ και της [IPSO] ».
- 118 Δυνάμει του σημείου 2, η συμφωνία-πλαίσιο παρέχει στην προσφεύγουσα διαδικαστικές εγγυήσεις σε σχέση με την ενημέρωση, την έγκαιρη συμμετοχή και τη διαβούλευση στους τομείς που ορίζει το σημείο της 2, στοιχείο α', κατά τα οριζόμενα στο σημείο της 2, στοιχεία δ' έως στ'. Σκοπός των εγγυήσεων αυτών, κατά το σημείο 2, στοιχείο β', της συμφωνίας-πλαίσιου, είναι « να επιτρέψουν και να προάγουν την αμφίδρομη ροή ιδεών και πληροφοριών μεταξύ της ΕΚΤ και της [IPSO] προκειμένου να διασφαλιστεί ότι τα δύο μέρη κατανοούν καλύτερα το πρίσμα υπό το οποίο το άλλο μέρος προσεγγίζει τα ζητήματα που εμπίπτουν στο πλαίσιο αυτή[ς] της [...] συμφωνίας ». Περαιτέρω, κατά τη διάταξη αυτή, « [μ]ολονότι η έγκαιρη παρέμβαση και η διαβούλευση δεν πρέπει να σκοπούν στην επίτευξη κοινής συμφωνίας, αποτελούν ευκαιρία για το συνδικαλιστικό όργανο να επηρεάσει τη διαδικασία λήψεως αποφάσεως ».
- 119 Το σημείο 2, στοιχείο α', της συμφωνίας-πλαίσιου ορίζει τα εξής:
- « Η [IPSO] θα ενημερώνε[ται] για τις πρόσφατες εξελίξεις και τους σχεδιασμούς της ΕΚΤ, για τις δραστηριότητές της καθώς και για την οικονομική και χρηματοπιστωτική κατάστασή της, στον βαθμό που αυτά μπορούν να επηρεάσουν την κατάσταση ή τα συμφέροντα του προσωπικού.
- Η [IPSO] θα συμμετέχει στη διαδικασία έγκαιρης παρεμβάσεως και θα ζητείται η γνώμη της σχετικά με τις προτεινόμενες διαρθρωτικές αλλαγές εντός της ΕΚΤ, σχετικά με τα προτεινόμενα μέτρα που συνεπάγονται ουσιαστικές μεταβολές στην εργασία και καθώς και με τα μέτρα που συνεπάγονται μεταβολές στις συμβατικές σχέσεις ή τις πολιτικές για την απασχόληση. »
- 120 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι τομείς της ενημερώσεως και της διαβουλεύσεως, όπως τους ορίζει το σημείο 2, στοιχείο α', της συμφωνίας-πλαίσιου, εμπίπτουν στους τομείς που ορίζονται στο άρθρο 4 της οδηγίας 2002/14.
- 121 Δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2002/14, η ενημέρωση και η διαβούλευση καλύπτουν:
- α) την ενημέρωση σχετικά με την πρόσφατη και την πιθανή εξέλιξη των δραστηριοτήτων και της οικονομικής κατάστασης της επιχείρησης ή της εγκατάστασης,
 - β) την ενημέρωση και τη διαβούλευση σχετικά με την κατάσταση, τη διάρθρωση και την πιθανή εξέλιξη της απασχόλησης μέσα στην επιχείρηση ή εγκατάσταση, καθώς και τα μέτρα πρόληψης που ενδεχομένως προβλέπονται σε περίπτωση ιδίως που η απασχόληση απειλείται,
 - γ) την ενημέρωση και τη διαβούλευση σχετικά με αποφάσεις που μπορούν να επιφέρουν ουσιαστικές μεταβολές στην οργάνωση της εργασίας ή στις συμβάσεις εργασίας, συμπεριλαμβανομένων όσων καλύπτονται από τις κοινοτικές διατάξεις που αναφέρει η παράγραφος 1 του άρθρου 9 [της οδηγίας 2002/14]. »
- 122 Η σύγκριση του περιεχομένου και της εκτάσεως των δικαιωμάτων της « ενημερώσεως » και της « διαβουλεύσεως » με τους εκπροσώπους των εργαζομένων, τα οποία προβλέπει η οδηγία 2002/14 (βλ. σκέψη 94 ανωτέρω), και αυτών που προβλέπει υπέρ της προσφεύγουσας η συμφωνία-πλαίσιο (βλ. σκέψη 117 ανωτέρω) καθώς και των τομέων της διαβουλεύσεως και της ενημερώσεως που προβλέπουν αυτές οι δύο πράξεις (βλ. σκέψεις 119 και 121 ανωτέρω) οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η συμφωνία-πλαίσιο συνιστά εκτέλεση της οδηγίας 2002/14 όσον αφορά τα δικαιώματα στη διαβούλευση και στην ενημέρωση της προσφεύγουσας στις σχέσεις της με την ΕΚΤ. Εντεύθεν

συνάγεται ότι, συνάπτοντας τη συμφωνία-πλαίσιο με την προσφεύγουσα, η ΕΚΤ επιδίωξε, στο πλαίσιο της οργανωτικής αυτονομίας της, να εκπληρώσει ορισμένη υποχρέωση, κατά την έννοια της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 106 ανωτέρω, εν προκειμένω αυτήν της ενημερώσεως και της διαβουλεύσεως με εκπρόσωπο των εργαζομένων, όπως ορίζει η οδηγία 2002/14. Επομένως, η ΕΚΤ δεσμεύεται, καταρχήν, από τους κανόνες και τις αρχές της οδηγίας αυτής στις σχέσεις της με την προσφεύγουσα.

- 123 Εντούτοις, πρέπει να τονιστεί, όπως υποστηρίζει η ΕΚΤ, ότι, σύμφωνα με το σημείο 1, στοιχείο α', της συμφωνίας-πλαισίου, αυτή αποκλείει ρητώς από το πεδίο εφαρμογής της τα ζητήματα που αφορούν τους προσωρινώς απασχολούμενους.
- 124 Κατά συνέπεια, δεν είναι, εν προκειμένω, δυνατή η επίκληση της οδηγίας 2002/14 από την προσφεύγουσα μέσω της συμφωνίας-πλαισίου, εκ του λόγου ότι η προσβαλλόμενη πράξη αφορά ακριβώς την κατάσταση των προσωρινώς απασχολούμενων.
- 125 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ωστόσο ότι θα μπορούσε να επικαλεστεί, εν προκειμένω, τα διαδικαστικά δικαιώματα που κατοχυρώνει η οδηγία 2002/14, όπως αυτή εφαρμόστηκε από τη συμφωνία-πλαίσιο, καθόσον η έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως επηρεάζει την κατάσταση και τα συμφέροντα των υπαλλήλων της ΕΚΤ πέραν αυτών που είναι προσωρινώς απασχολούμενοι. Κατά την προσφεύγουσα, η απόφαση που έλαβε η εκτελεστική επιτροπή, η οποία συνεπαγόταν μεταβολή στη διαχείριση και την τοποθέτηση των προσωρινώς απασχολούμενων, έχει σημαντικές συνέπειες επί της οργανώσεως της εργασίας, προκαλώντας μεταξύ άλλων αύξηση του φόρτου της εργασίας, φόρτο για την επαναλαμβανόμενη και συχνή επιμόρφωση των προσωρινώς απασχολούμενων, οι οποίοι δεν θα μπορούν να απασχολούνται από την ΕΚΤ παρά μόνο για περιορισμένη διάρκεια, τον εκ νέου καθορισμό των προτεραιοτήτων ως προς το περιεχόμενο των καθηκόντων των υπαλλήλων, και συνιστά «μεταβολή της πολιτικής για την απασχόληση» κατά την έννοια του σημείου 2, στοιχείο δ', της συμφωνίας-πλαισίου.
- 126 Η ΕΚΤ υποστηρίζει ότι οι διατάξεις του σημείου 2, στοιχείο α', της συμφωνίας-πλαισίου καλύπτουν μόνον τις δραστηριότητες και τα σχέδια της ΕΚΤ που επηρεάζουν την κατάσταση ή τα συμφέροντα των υπαλλήλων της ή τα μέτρα που τους αφορούν «κατά τρόπο άμεσο και ειδικό». Ωστόσο, κατά την ίδια, οι συνέπειες επί της καταστάσεως των υπαλλήλων για τις οποίες κάνει λόγο η προσφεύγουσα δεν είναι παρά έμμεσες και υποθετικές. Συνεπώς, η προσβαλλόμενη πράξη δεν περιέχει ούτε συνεπάγεται ουσιαστικές μεταβολές κατά την έννοια του σημείου 2, στοιχείο α', δεύτερο εδάφιο, της συμφωνίας-πλαισίου.
- 127 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, ασφαλώς, η ΓΔ «Ανθρώπινο δυναμικό, προϋπολογισμός και οργάνωση», στο σημείωμα που ελήφθη υπ' όψιν από την εκτελεστική επιτροπή κατά την έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως, ανέμενε «πρόσθετο κόστος [συνεπεία της εκδόσεως της προσβαλλομένης πράξεως] για την ΕΚΤ, ως οργανισμό, δεδομένου ότι η μεταφορά γνώσεων και οι προσπάθειες για την εκπαίδευση των προσωρινώς απασχολούμενων [θα] αυξάνονταν λόγω της συχνής εναλλαγής του προσωρινώς απασχολούμενου προσωπικού», και προέβλεπε έτσι ότι θα ήταν πιθανό να υπάρξουν ορισμένες συνέπειες επί της καταστάσεως των υπαλλήλων της ΕΚΤ. Εντούτοις, οι συνέπειες αυτές δεν θα μπορούσαν να θεωρηθούν ότι συνιστούν μεταβολή της πολιτικής για την απασχόληση που τους αφορά, μεταβολή των συμβατικών σχέσεων που αυτοί διατηρούν με την ΕΚΤ ή ουσιαστικές μεταβολές στην οργάνωση της εργασίας τους, κατά την έννοια του σημείου 2, στοιχείο α', της συμφωνίας-πλαισίου.
- 128 Επομένως, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί τις διαδικαστικές εγγυήσεις, όπως αυτές που προβλέπει η οδηγία 2002/14 της οποίας εφαρμογή συνιστά η συμφωνία-πλαίσιο, στηριζόμενη στο γεγονός ότι η έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως έχει ως συνέπεια τη μεταβολή της καταστάσεως ή των συμφερόντων των υπαλλήλων της ΕΚΤ.

129 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί, στο πλαίσιο της εκδόσεως της προσβαλλομένης πράξεως, τις διατάξεις της οδηγίας 2002/14, όπως αυτή εφαρμόζεται από τη συμφωνία-πλαίσιο, εκτός και εάν μπορούσε να αποδείξει, όπως διατείνεται, ότι η συμμετοχή της στις συζητήσεις με τη διοίκηση της ΕΚΤ για τα ζητήματα των προσωρινώς απασχολούμενων έπρεπε να θεωρηθεί ως σκοπούσα να διευκρινίσει το περιεχόμενο της συμφωνίας-πλαισίου και να επεκτείνει την εφαρμογή της στους προσωρινώς απασχολούμενους, πράγμα που θα εξεταστεί κατωτέρω στις σκέψεις 130 έως 142.

– Επί του καθεστώτος της ομάδας εργασίας

130 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι μπορεί να επικαλεστεί τα διαδικαστικά δικαιώματα που μνημονεύονται στο σημείο 2 της συμφωνίας-πλαισίου, διότι αυτά είναι εφαρμοστέα επί των ζητημάτων σχετικά με τους προσωρινώς απασχολούμενους δυνάμει των συζητήσεων που είχε με την ΕΚΤ στο πλαίσιο της ομάδας εργασίας, τις οποίες χαρακτηρίζει ως «ad hoc συμφωνία». Υποστηρίζει επίσης ότι αυτή η φερόμενη «ad hoc συμφωνία» συνιστά εφαρμογή των διατάξεων της οδηγίας 2002/14.

131 Η ΕΚΤ επισημαίνει την έλλειψη οποιασδήποτε «ad hoc συμφωνίας» συναφθείσας με την προσφεύγουσα για τα ζητήματα των προσωρινώς απασχολούμενων, καθόσον, κατ' εφαρμογήν της αρχής της ασφάλειας δικαίου, δεν συνάπτει παρά μόνο γραπτές συμφωνίες φέρουσες τις υπογραφές των μερών. Όμως, ελλείψει συμφωνίας περιβεβλημένης τον δέοντα τύπο, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να διατείνεται ότι υφίσταται «ad hoc συμφωνία». Η ΕΚΤ τονίζει, περαιτέρω, ότι η ανταλλαγή απόψεων με την προσφεύγουσα δεν σημαίνει ότι υπήχθη σε εκούσια διαδικασία διαβουλεύσεως.

132 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι δεν αμφισβητείται μεταξύ των διαδίκων ότι, κατά τη συνάντηση της 29ης Ιανουαρίου 2014, συμφωνήθηκε μεταξύ της προσφεύγουσας και της ΕΚΤ, με πρωτοβουλία ενός μέλους της εκτελεστικής επιτροπής της ΕΚΤ υπευθύνου για θέματα προσωπικού, η σύσταση ομάδας εργασίας για τα ζητήματα των προσωρινώς απασχολούμενων (βλ. σκέψη 5 ανωτέρω). Κάθε συμμετέχων κατάρτισε κατάλογο προς συζήτηση θεμάτων μεταξύ των οποίων περιλαμβανόταν και αυτό της μέγιστης διάρκειας παροχής υπηρεσιών από τους προσωρινώς απασχολούμενους υπέρ της ΕΚΤ (βλ. επίσης σκέψη 56 ανωτέρω). Τα μέρη δεσμεύθηκαν να υποβάλουν στο υπεύθυνο για θέματα προσωπικού μέλος της εκτελεστικής επιτροπής της ΕΚΤ έκθεση συμπερασμάτων στα οποία θα κατέληγαν κατόπιν των συζητήσεων αυτών.

133 Τέτοιου είδους ανταλλαγές απόψεων με την προσφεύγουσα συνιστούν δέσμευση εκ μέρους της ΕΚΤ έναντι της προσφεύγουσας να την περιλάβει στις συζητήσεις σχετικά με την πολιτική του θεσμικού οργάνου έναντι των προσωρινώς απασχολούμενων και να της επιτρέψει να συμμετάσχει στη χάραξη γενικών αρχών σχετικά με αυτούς οι οποίες θα έπρεπε να διευκρινιστούν σε κοινή έκθεση συμπερασμάτων στα οποία θα κατέληγαν οι συμμετέχοντες στην ομάδα.

134 Η ΕΚΤ δεν μπορεί να επικαλεστεί λυσιτελώς την έλλειψη τύπου, ήτοι την έλλειψη γραπτού τύπου και υπογραφών, για να αποφύγει τις δεσμεύσεις τις οποίες ανέλαβε έτσι έναντι της προσφεύγουσας. Πράγματι, όπως προβάλλει κατ' ουσίαν η προσφεύγουσα, μολονότι κανένα έγγραφο δεν υπογράφηκε για τη σύσταση της ομάδας εργασίας και καμία ειδική εντολή δεν της ανατέθηκε επισήμως, το αντικείμενο και η αποστολή της ομάδας εργασίας καθορίστηκαν γραπτώς, οπότε η βούληση των μερών ήταν όντως να συζητηθούν τα ζητήματα σχετικά με την κατάσταση των προσωρινώς απασχολούμενων εντός της ΕΚΤ, ιδίως δε αυτό της διάρκειας απασχολήσεώς τους από την ΕΚΤ, πράγμα που προκύπτει σαφώς από τα έγγραφα που αντηλλάγησαν μεταξύ τους, όπως είναι οι κατάλογοι των προς συζήτηση θεμάτων ή τα πρακτικά των συναντήσεων (βλ. επίσης σκέψη 56 ανωτέρω). Πράγματι, προκύπτει, μεταξύ άλλων, από τα πρακτικά της συναντήσεως την οποία συγκάλεσε η ομάδα εργασίας στις 18 Φεβρουαρίου 2014 ότι η προσφεύγουσα και η διοίκηση της ΕΚΤ συμφώνησαν να χαράξουν από κοινού τις κοινές αρχές διαχειρίσεως των προσωρινώς απασχολούμενων στην ΕΚΤ («κατάσταση de lege ferenda»).

- 135 Περαιτέρω, το γεγονός ότι η ομάδα εργασίας συστάθηκε με πρωτοβουλία ενός μέλους της εκτελεστικής επιτροπής υπευθύνου για ζητήματα προσωπικού και ότι αυτό επιθυμούσε να του παραδοθεί έκθεση συμπερασμάτων στα οποία θα κατέληγαν οι συνομιλητές προσδίδει στην εν λόγω ομάδα εργασίας ιδιαίτερο κύρος και επιβεβαιώνει την πλήρη δέσμευση της ΕΚΤ έναντι της προσφεύγουσας να ολοκληρώσει τις συζητήσεις της ομάδας εργασίας χωρίς το θεσμικό όργανο να αποφασίσει, αγνοώντας την ύπαρξη των συζητήσεων αυτών, την έκδοση πράξεως σε σχέση με κάποιο από τα ζητήματα που αποτελούσαν ακριβώς το αντικείμενο των συζητήσεων της εν λόγω ομάδας.
- 136 Εξάλλου, πρέπει να τονιστεί ότι είναι μεν αληθές ότι δεν προκύπτει από τα διάφορα έγγραφα που ανταλλάξαν μεταξύ τους ότι, δημιουργώντας, τον Ιανουάριο του 2014, την ομάδα εργασίας, τα μέρη είχαν την πρόθεση να διευρύνουν, τουλάχιστον σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, το πεδίο εφαρμογής της συμφωνίας-πλαίσιου στους προσωρινώς απασχολούμενους.
- 137 Εντούτοις, όπως ορθώς τονίζει η προσφεύγουσα, το συμπλήρωμα στην συμφωνία-πλαίσιο της 23ης Μαρτίου 2011 προβλέπει, στο σημείο 2, στοιχείο ε', ότι η ΕΚΤ και η προσφεύγουσα έχουν τη δυνατότητα να συστήνουν, σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, επιτροπές και ομάδες εργασίας για ειδικά ζητήματα. Η διάταξη αυτή της συμφωνίας-πλαίσιου προβλέπει επομένως μια συμβατική νομική βάση για τη σύσταση ομάδων εργασίας, όπως είναι εν προκειμένω η ομάδα εργασίας που δημιουργήθηκε τον Ιανουάριο του 2014 για τα ζητήματα σχετικά με τους προσωρινώς απασχολούμενους.
- 138 Περαιτέρω, πρέπει να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα αναγνωρίστηκε από την ΕΚΤ ως κοινωνικός εταίρος, όπως προκύπτει σαφώς από τη συμφωνία-πλαίσιο. Η ΕΚΤ δεν μπορούσε επομένως να αγνοεί ότι, στο πλαίσιο της ομάδας εργασίας, η προσφεύγουσα δρούσε με την ιδιότητα του συνδικαλιστικού οργάνου του οποίου ο καταστατικός σκοπός ήταν ακριβώς να προασπίζει τα συλλογικά συμφέροντα των απασχολούμενων, μεταξύ άλλων, από την ΕΚΤ ή των εργαζομένων σε αυτήν. Δεδομένου ότι η ΕΚΤ αναγνώρισε στην προσφεύγουσα τα δικαιώματα στην ενημέρωση και τη διαβούλευση στο πλαίσιο της συμφωνίας-πλαίσιου, η ΕΚΤ δεν μπορούσε να της αρνηθεί αυτά τα δικαιώματα όσον αφορά τα ζητήματα που αποτελούσαν το αντικείμενο των συζητήσεων εντός της ομάδας εργασίας χωρίς να καταστήσει κενή περιεχομένου τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στην εν λόγω ομάδα.
- 139 Εντεύθεν συνάγεται ότι, ανοίγοντας τον κοινωνικό διάλογο για τα ζητήματα που καλύπτει η προσβαλλόμενη πράξη, τα μέρη προετίθεντο σιωπηρώς να επεκτείνουν τα δικαιώματα της προσφεύγουσας στην ενημέρωση και τη διαβούλευση τα οποία απορρέουν από τη συμφωνία-πλαίσιο στα ζητήματα των προσωρινώς απασχολούμενων, τουλάχιστον μέχρι της ολοκλήρωσης των εργασιών της ομάδας εργασίας που συστάθηκε τον Ιανουάριο του 2014. Δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη πράξη εντάσσεται στο πλαίσιο μιας γενικής πολιτικής της ΕΚΤ περί μείωσης της χρήσεως των προσωρινώς απασχολούμενων σε αυτήν, όπως προκύπτει από τη σκέψη 27 ανωτέρω, πρέπει να θεωρηθεί ότι εμπίπτει στο σημείο 2, στοιχείο α', της συμφωνίας-πλαίσιου, στον βαθμό που περιλαμβάνει μέτρα συνεπαγόμενα αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις μεταξύ της ΕΚΤ και των προσωρινώς απασχολούμενων, καθώς και στην πολιτική για την απασχόλησή τους εντός του θεσμικού οργάνου, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής.
- 140 Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν απαιτείται να εξεταστεί εάν η σύσταση της ομάδας εργασίας θα μπορούσε να θεωρηθεί ως θέτουσα απευθείας σε εφαρμογή, εν προκειμένω, τις διατάξεις της οδηγίας 2002/14 έναντι της προσφεύγουσας ως εκπροσώπου των προσωρινώς απασχολούμενων.
- 141 Κατά συνέπεια, όπως προκύπτει από τη σκέψη 65 ανωτέρω, η προσφεύγουσα έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως προκειμένου να διαφυλάξει τα διαδικαστικά δικαιώματά της. Ο λόγος απαραδέκτου που στηρίζεται στην έλλειψη εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας πρέπει επομένως να απορριφθεί.
- 142 Ως εκ τούτου, πρέπει να εξεταστεί εάν τα ούτω αναγνωρισθέντα δικαιώματα της προσφεύγουσας προσβλήθηκαν, εν προκειμένω, από την ΕΚΤ, όπως διατείνεται η προσφεύγουσα.

– Επί της προσβολής των δικαιωμάτων της προσφεύγουσας στην ενημέρωση και τη διαβούλευση

- 143 Κατά την προσφεύγουσα, η ΕΚΤ προσέβαλε τα δικαιώματά της όπως αυτά απορρέουν από τη συμφωνία-πλαίσιο και από τις συζητήσεις τις οποίες διεξήγαγε με την ΕΚΤ εντός της ομάδας εργασίας, για τον λόγο, πρώτον, ότι η προσφεύγουσα δεν έλαβε πληροφοριακά στοιχεία τα οποία θα έπρεπε να της έχουν διαβιβασθεί σε σχέση με την πρόταση αποφάσεως όπως αυτή απορρέει από την προσβαλλόμενη πράξη, δεύτερον, ότι δεν προσκλήθηκε σε διαδικασία έγκαιρης συμμετοχής και, τρίτον, ότι η προσβαλλόμενη πράξη που εμπίπτει στο πεδίο αρμοδιοτήτων της ομάδας εργασίας εκδόθηκε χωρίς η ΕΚΤ να αναμείνει την τελική έκθεση της ομάδας αυτής. Έτσι, η ΕΚΤ δεν σεβάστηκε τον κοινωνικό διάλογο ούτε την καλή πίστη την οποία οφείλει στην προσφεύγουσα ως κοινωνικό εταίρο.
- 144 Η ΕΚΤ δεν αμφισβητεί το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη πράξη εκδόθηκε χωρίς η εκτελεστική επιτροπή να αναμείνει την έκθεση της ομάδας εργασίας. Δεν αμφισβητεί ούτε το γεγονός ότι το αντικείμενο αυτής της ομάδας εργασίας αφορούσε, μεταξύ άλλων, το ζήτημα της διάρκειας της απασχολήσεως των προσωρινώς απασχολούμενων στην ΕΚΤ, που αποτελούσε ακριβώς το αντικείμενο της προσβαλλόμενης πράξεως, πράγμα το οποίο επιβεβαίωσε η ΕΚΤ κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου.
- 145 Ωστόσο, προκειμένου να διασφαλίσει την πρακτική αποτελεσματικότητα του δικαιώματος στην ενημέρωση και τη διαβούλευση, που απορρέει από το άρθρο 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, όπως αυτό έχει διευκρινιστεί με την οδηγία 2002/14, η οποία τέθηκε σε εφαρμογή με τη συμφωνία-πλαίσιο όπως αυτή επεκτάθηκε στα ζητήματα των προσωρινώς απασχολούμενων με τη δημιουργία της ομάδας εργασίας, η ΕΚΤ θα έπρεπε να είχε παράσχει στην προσφεύγουσα πρόσβαση σε οποιαδήποτε κρίσιμη πληροφορία σχετικά με την προσβαλλόμενη πράξη προ της εκδόσεώς της προκειμένου να της επιτρέψει να προετοιμάσει κάποια επαρκή απάντηση στις αλλαγές της πολιτικής του θεσμικού οργάνου έναντι των προσωρινώς απασχολούμενων τις οποίες περιέχει η πράξη αυτή και να διοργανώσει ενδεχομένως διαβούλευση για το ζήτημα αυτό ή, τουλάχιστον, να παράσχει στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να διατυπώσει την άποψή της στο πλαίσιο της εκθέσεως της ομάδας εργασίας και, έτσι, να συμμετάσχει στη λήψη αποφάσεως δυνάμενης να έχει συνέπειες για τα πρόσωπα των οποίων τα συμφέροντα προασπίζεται.
- 146 Συναφώς, πρέπει επίσης να επισημανθεί, όπως υπενθυμίζει η προσφεύγουσα και όπως προκύπτει από το αντικείμενο της συμφωνίας-πλαισίου, όπως αυτό ορίζεται στο σημείο της 2, στοιχείο β' (βλ. σκέψη 118 ανωτέρω), ότι το δικαίωμα της προσφεύγουσας συνδικαλιστικής οργάνωσης στη διαβούλευση και την ενημέρωση δεν αφορά, για τους κοινωνικούς εταίρους, την επίτευξη συμφωνίας για ζήτημα υποκείμενο σε αυτές τις διαδικαστικές εγγυήσεις, αλλά μόνον την παροχή στη συνδικαλιστική οργάνωση της δυνατότητας να επηρεάζει τη λήψη αποφάσεων. Όπως συνάγεται από τη νομολογία, πρόκειται για περιορισμένης εκτάσεως συμμετοχή στη λήψη αποφάσεως, στον βαθμό που δεν συνεπάγεται καμία υποχρέωση της διοικήσεως να δώσει συνέχεια στις παρατηρήσεις που διατυπώνονται, αλλά να παράσχει τη δυνατότητα στους ενδιαφερομένους, με τη διαμεσολάβηση εκπροσώπου των συμφερόντων τους, να εκφράσουν τη γνώμη τους προ της εκδόσεως ή της τροποποίησης πράξεων γενικής ισχύος που τους αφορούν (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση της 20ής Νοεμβρίου 2003, Cerafogli και Poloni κατά ΕΚΤ, T-63/02, EU:T:2003:308, σκέψη 23 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία και σκέψη 24), και τούτο, μεταξύ άλλων, έχοντας πρόσβαση σε οποιαδήποτε κρίσιμη πληροφορία καθ' όλη τη διαδικασία εκδόσεως τέτοιων πράξεων, καθώς το ζητούμενο είναι να παρέχεται η δυνατότητα στις συνδικαλιστικές οργανώσεις, όπως η προσφεύγουσα, να συμμετέχουν στη διαδικασία διαβουλεύσεως με τον κατά το δυνατόν πληρέστερο και αποτελεσματικότερο τρόπο (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση της 4ης Μαΐου 2016, Andres κ.λπ. κατά ΕΚΤ, T-129/14 P, EU:T:2016:267, σκέψη 57).

- 147 Συνεπώς, για να μην αναιρείται η πρακτική αποτελεσματικότητα της υποχρέωσης διαβουλεύσεως, η διοίκηση πρέπει να τηρεί την υποχρέωση αυτή οσάκις η διαβούλευση με τους εκπρόσωπους των εργαζομένων ενδέχεται να επηρεάσει το περιεχόμενο της πράξεως που πρόκειται να εκδοθεί (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση της 20ής Νοεμβρίου 2003, Cerafogli και Poloni κατά ΕΚΤ, T-63/02, EU:T:2003:308, σκέψη 23).
- 148 Εντεύθεν συνάγεται ότι, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη πράξη χωρίς την προηγούμενη συμμετοχή της προσφεύγουσας, μολονότι το αντικείμενό της ενέπιπτε στις συζητήσεις που διεξάγονταν εντός της ομάδας εργασίας, και χωρίς να αναμείνει την έκθεση αυτής της ομάδας εργασίας, η ΕΚΤ δεν σεβάστηκε τα δικαιώματα της προσφεύγουσας στην ενημέρωση και τη διαβούλευση, όπως αυτά αποτελούν μέρος των προνομίων της ως συνδικαλιστικής οργάνωσης εκπροσωπούσας τα συμφέροντα των ενδιαφερομένων προσώπων, κατά παράβαση του άρθρου 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, όπως αυτό έχει διευκρινιστεί από την οδηγία 2002/14, τεθείσα σε εφαρμογή από τη συμφωνία-πλαίσιο, όπως αυτή επεκτάθηκε στους προσωρινώς απασχολούμενους με τη δημιουργία της ομάδας εργασίας.
- 149 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το επιχείρημα της ΕΚΤ ότι η προσβαλλόμενη πράξη εκδόθηκε, για λόγους χρηστής διοικήσεως, ενόψει μελλοντικής τροποποίησης του ΑΥΓ, προς την οποία η ΕΚΤ θα έπρεπε, εν πάση περιπτώσει, να συμμορφωθεί.
- 150 Πράγματι, όπως τονίστηκε στις σκέψεις 29 έως 32 ανωτέρω, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η προσβαλλόμενη πράξη εκδόθηκε απλώς και μόνον ενόψει μελλοντικής τροποποίησης του ΑΥΓ.
- 151 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός, χωρίς να απαιτείται η εξέταση ούτε των αιτιάσεων της προσφεύγουσας περί παραβάσεως της οδηγίας 2008/104 ούτε του παραδεκτού των αιτιάσεων αυτών, το οποίο αμφισβητεί η ΕΚΤ. Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει να ακυρωθεί, παρέλκει δε η εξέταση του δευτέρου λόγου ακυρώσεως.

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

- 152 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι υπέστη ηθική βλάβη δυνάμενη να διαχωριστεί από την έλλειψη νομιμότητας που δικαιολογεί την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως και μη δυνάμενη να ικανοποιηθεί πλήρως με την ακύρωση αυτή, και ζητεί να της επιδικαστεί αποζημίωση ύψους 15 000 ευρώ. Υποστηρίζει ότι δεν της αναγνωρίστηκε η ιδιότητα του κοινωνικού εταίρου, διότι η προσβαλλόμενη πράξη εκδόθηκε χωρίς να γίνει σεβαστός ο κοινωνικός διάλογος. Τονίζει ότι υπέβαλε αιτήσεις ανακλήσεως και αναστολής της προσβαλλομένης πράξεως μέχρις ολοκλήρωσεως των εργασιών της ομάδας εργασίας.
- 153 Η ΕΚΤ υποστηρίζει ότι, δεδομένου ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη και αβάσιμη, ουδεμία νομική βάση υφίσταται για το αίτημα της αποζημιώσεως.
- 154 Εισαγωγικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 340, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, η Ένωση υποχρεούται, σύμφωνα με τις γενικές αρχές του δικαίου που είναι κοινές στα δίκαια των κρατών μελών, να αποκαθιστά τη ζημία που προξενούν τα όργανα ή οι υπάλληλοί της κατά την άσκηση των καθηκόντων τους. Πάντως, σύμφωνα με το τρίτο εδάφιο του άρθρου αυτού, κατά παρέκκλιση από το δεύτερο εδάφιο, η ΕΚΤ αποκαθιστά οποιαδήποτε ζημία προκλήθηκε από αυτή ή από τους υπαλλήλους της κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους, σύμφωνα με τις γενικές αρχές που είναι κοινές στις νομοθεσίες των κρατών μελών.
- 155 Από πάγια νομολογία, εφαρμοστέα *mutatis mutandis* στην εξωσυμβατική ευθύνη της ΕΚΤ που προβλέπει το άρθρο 340, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, προκύπτει ότι η στοιχειοθέτηση εξωσυμβατικής ευθύνης της Ένωσης κατά την έννοια του άρθρου 340, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ λόγω παράνομης συμπεριφοράς των θεσμικών οργάνων της εξαρτάται από τη συνδρομή ενός συνόλου προϋποθέσεων,

ήτοι: του παρανόμου της προσαπτομένης στα θεσμικά όργανα συμπεριφοράς, του υποστατού της ζημίας και της υπάρξεως αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της εν λόγω συμπεριφοράς και της προβαλλομένης ζημίας (βλ. αποφάσεις της 27ης Νοεμβρίου 2007, Πιτσιόρλας κατά Συμβουλίου και ΕΚΤ, T-3/00 και T-337/04, EU:T:2007:357, σκέψη 290 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία της 23ης Μαΐου 2014, European Dynamics Luxembourg κατά ΕΚΤ, T-553/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:275, σκέψη 342 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 7ης Οκτωβρίου 2015, Accorinti κ.λπ. κατά ΕΚΤ, T-79/13, EU:T:2015:756, σκέψη 65 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 156 Εν προκειμένω, από τη σκέψη 148 ανωτέρω προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη πράξη είναι παράνομη καθότι η έκδοσή της προσβάλλει τα δικαιώματα της προσφεύγουσας στην ενημέρωση και τη διαβούλευση, παραβιάζοντας έτσι το άρθρο 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων όπως αυτό έχει διευκρινιστεί από την οδηγία 2002/14, την οποία θέτει σε εφαρμογή η συμφωνία-πλαίσιο, όπως αυτή επεκτάθηκε στους προσωρινώς απασχολούμενους με τη δημιουργία της ομάδας εργασίας.
- 157 Χωρίς να απαιτείται να κριθεί το ζήτημα αν μια τέτοια παράνομη συμπεριφορά της ΕΚΤ συνιστά αρκούντως κατάφωρη παραβίαση κατά την έννοια της νομολογίας (απόφαση της 4ης Ιουλίου 2000, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, C-352/98 P, EU:C:2000:361, σκέψη 42) ή εάν πληρούνται εν προκειμένω οι λοιπές προϋποθέσεις, που εκτίθενται στη σκέψη 155 ανωτέρω, προκειμένου να στοιχειοθετηθεί εξωσυμβατική ευθύνη της ΕΚΤ, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, ακόμα και εάν ήθελε υποτεθεί ότι τούτο συμβαίνει, η ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως συνιστά, εν αντιθέσει προς τα υποστηριζόμενα από την προσφεύγουσα, πρόσφορη και επαρκή αποκατάσταση της ηθικής βλάβης την οποία προκάλεσε το γεγονός ότι δεν έγινε σεβαστός ο κοινωνικός διάλογος και η ιδιότητά της ως κοινωνικού εταίρου.
- 158 Πράγματι, στον βαθμό που η ηθική βλάβη την οποία προβάλλει η προσφεύγουσα απορρέει από την έλλειψη νομιμότητας της προσβαλλομένης πράξεως, έχει κριθεί κατά πάγια νομολογία ότι βλάβη τέτοιου είδους επανορθώνεται καταρχήν επαρκώς μέσω της δικαστικής διαπιστώσεως της εν λόγω ελλείψεως νομιμότητας, εκτός και αν ο προσφεύγων-ενάγων αποδείξει ότι η ηθική βλάβη που υπέστη δύναται να διαχωριστεί από την έλλειψη νομιμότητας που δικαιολογεί την ακύρωση και δεν είναι δυνατό να αποκατασταθεί πλήρως με την ακύρωση αυτή (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 28ης Μαΐου 2013, Abdulrahim κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-239/12 P, EU:C:2013:331, σκέψη 72 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 6ης Ιουνίου 2006, Girardot κατά Επιτροπής, T-10/02, EU:T:2006:148, σκέψη 131 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 159 Η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει κανένα στοιχείο προς επίρρωση του ισχυρισμού της ότι η ηθική βλάβη την οποία υπέστη μπορεί να διαχωριστεί, εν προκειμένω, από την έλλειψη νομιμότητας της προσβαλλομένης πράξεως.
- 160 Αντιθέτως, η ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως έχει ως συνέπεια να υποχρεούται η ΕΚΤ, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 266 ΣΛΕΕ, να λάβει τα μέτρα τα οποία συνεπάγεται η εκτέλεση της παρούσας αποφάσεως και να ανοίξει ή να συνεχίσει τον κοινωνικό διάλογο με την προσφεύγουσα για το ζήτημα που αποτέλεσε το αντικείμενο της προσβαλλομένης πράξεως, πράγμα που θα έχει ως συνέπεια την πλήρη αποκατάσταση της προβαλλομένης από την προσφεύγουσα ηθικής βλάβης την οποία προκάλεσε το γεγονός ότι δεν έγινε σεβαστός ο κοινωνικός διάλογος και η ιδιότητά της ως κοινωνικού εταίρου.
- 161 Κατά συνέπεια, η αγωγή αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ¹⁶² Δυνάμει του άρθρου 134, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων. Εντούτοις, αν τούτο δικαιολογείται από τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει ότι ένας διάδικος, πέραν των δικαστικών εξόδων του, φέρει και μέρος των εξόδων του αντιδίκου.
- ¹⁶³ Εν προκειμένω, η ΕΚΤ ηττήθηκε όσον αφορά το αίτημα ακυρώσεως της προσβαλλομένης πράξεως, ενώ η προσφεύγουσα ηττήθηκε όσον αφορά την αγωγή αποζημιώσεως. Υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η ΕΚΤ φέρει, πέραν των δικών της εξόδων, τα τρία τέταρτα των εξόδων της προσφεύγουσας, η οποία θα φέρει το εναπομένον ένα τέταρτο των δικαστικών της εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση της εκτελεστικής επιτροπής της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ), της 20ής Μαΐου 2014, περί περιορισμού σε δύο έτη της μέγιστης διάρκειας κατά την οποία η ΕΚΤ θα μπορεί να χρησιμοποιεί τις υπηρεσίες ενός και του αυτού προσωρινώς απασχολούμενου υπαλλήλου που είναι επιφορτισμένος με καθήκοντα γραμματειακής και διοικητικής φύσεως.
- 2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή-αγωγή.
- 3) Η ΕΚΤ φέρει τα δικαστικά έξοδά της, καθώς και τα τρία τέταρτα των εξόδων της *Organisation des salariés auprès des institutions européennes et internationales en République fédérale d'Allemagne* (IPSO). Η IPSO θα φέρει το ένα τέταρτο των δικαστικών εξόδων της.

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Δεκεμβρίου 2016.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς	2
Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων	3
Σκεπτικό	4
1. Επί του παραδεκτού	4
Επί της ανυπαρξίας πράξεως υποκείμενης σε προσφυγή	4
Επί της ανυπαρξίας άμεσου και ατομικού επηρεασμού των συμφερόντων της προσφεύγουσας	9
Επί της ελλείψεως εννόμου συμφέροντος	12
Επί της μη τηρήσεως της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής	12
2. Επί της ουσίας	14
Επί του ακυρωτικού αιτήματος	14
Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την προσβολή του δικαιώματος στην ενημέρωση και τη διαβούλευση, όπως αυτό κατοχυρώνεται στο άρθρο 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και στην οδηγία 2002/14 και διευκρινίζεται και εφαρμόζεται από τη συμφωνία-πλαίσιο και από τη φερόμενη «ad hoc συμφωνία», καθώς και από την παραβίαση αυτής της «ad hoc συμφωνίας» και της συμφωνίας-πλαισίου	14
– Επί του άρθρου 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων	15
– Επί της οδηγίας 2002/14	15
– Επί της συμφωνίας-πλαισίου	19
– Επί του καθεστώτος της ομάδας εργασίας	22
– Επί της προσβολής των δικαιωμάτων της προσφεύγουσας στην ενημέρωση και τη διαβούλευση	24
Επί του αιτήματος αποζημιώσεως	25
Επί των δικαστικών εξόδων	27